

4020

MAGAZIN ZAJEDNICE TRENERA
RUKOMETNOG SAVEZA SRBIJE
VII broj / decembar 2020.

EP U DANSKOJ

**Kontinuitet
prosečnih
rezultata**

TEMA BROJA

**Trenažni
i takmičarski
sistem u doba
pandemije**

STRUČNA TEMA

**Pivotmen
u napadu
na zone
3:2:1 i 4:2**

LITERATURA

**"3:2:1
– Povratak
korenima"**

VELIMIR PETKOVIĆ

Prilagođavanje novom vremenu

UVODNIK

2020. godina – Bila, prošla, neponovila se... 03

ODJECI

Srpkinje na EP: Kontinuitet prosečnih rezultata 04-07

TEMA BROJA (TRENING I TAKMIČENJA U DOBA KORONE)

Zdravlje igrača je ispred svega 08-11

INTERVJU BROJA (VELIMIR PETKOVIĆ)

Trener mora da se prilagođava novom vremenu 12-21

STRUČNA TEMA

Uloga pivotmena u napadu na zonske formacije 3:2:1 i 4:2 23-26

STRUČNA TEMA

Tehničko-taktička obuka i priprema krilnih i spoljnih igrača u napadu 27-30

STRUČNA LITERATURA

Predstavljena knjiga "3:2:1 – Povratak korenima" 31-32

PRIMER IZ PRAKSE

Recept za uspeh škole rukometa 33-39

2020. godina – Bila, prošla, neponovila se...

Sedmim brojem MAGAZINA 40X20 stavljamo tačku na godinu 2020. Bila je, prošla, ne ponovila se. U ime tima ljudi koji stoji iza ovog projekta u izdanju Zajednice trenera Rukometnog saveza Srbije, želim vam da sve ono što je ostalo neispunjeno u ovoj godini, bude realizovano u narednoj. Verujem da je većina vas tokom ove godine u mnogo navrata izgovorila rečenicu "samo da preživimo" i zato se nadam da će naredna 2021. godina doneti i puno više od toga.

Za poslednji broj ove godine pripremili smo zanimljiv intervju sa jednim od najuspešnijih trenera na "IČ" u svetu rukometa, čovekom koji je decenijama radio u najkvalitetnijoj ligi na svetu, nemačkoj Bundesligi, Velimirom Petkovićem, a koji je sada u misiji buđenja, kako i sam ističe "uspavanog mede", reprezentacije Rusije i moskovskog CSKA. Učestvovanje ženske reprezentacije Srbije na Evropskom prvenstvu 2020 u Danskoj dalo nam je povoda da napravimo pregled nastupa naših rukometnih dama na kontinentalnim takmičenjima od 2000. godine do danas. Kroz pregled utakmica, protivnika, rezultata, broja golova i nastupa, želeli smo da na drugačiji način ispričamo priču o istoriji jednog tima.

Zahvaljujemo trenerima koji su se bavili temama iz tehnike i taktike, ali i praktičnim primerima organizacije rada u školama rukometa, animaciji dece i funkcionisanju u okviru pandemije, idejama koje su svima nama potrebne. Predstavili smo i knjigu "3-2-1 povratak korenima" Dragana Đukića, kao vredno štivo neophodno svim ljudima iz struke.

Sa trenerima učesnika ARKUS lige razgovarali smo o sistemu takmičenja koji je zaživeo ove sezone, ali i izazovima koje je doneo trenažni proces posle višemesečne pauze, prošaran problemima sa odlaganjem utakmica, karantinima i ispadanjem igrača iz forme usled inficiranja COVID 19.

Uz želju da novogodišnje praznike provedete sa našim i vašim magazinom u rukama, želimo vam SVE NAJBOLJE u narednoj godini!

Do martovskog čitanja! ■

**Uz želju da
novogodišnje
praznike provedete
sa našim i vašim
magazinom
u rukama, želimo
vam sve najbolje
u narednoj godini!**

Impresum

Osnivač i izdavač: Zajednica trenera Rukometnog saveza Srbije, Tošin bunar 272, 11070 Beograd ■ Telefon: +381 64 8827 283 ■ E-mail: treneri@treneri-rss.rs
Broj žiro računa: 160-480967-50 ■ Za izdavača: Dr Saša Marković ■ Glavni urednik: Života Bogdanović

Tekstovi: Života Bogdanović i Novo Bojičić ■ Stručne teme: Dejan Čubrić (EHF Master Coach), Mr Aleksandar Savić (EHF Master Coach), Nikola Maksimović (Osnivač, trener i sportski direktor Rukometnog kluba Novi Beograd) ■ Recenzent stručnih tema: dr Zoran Valdevit ■ Dizajn i prelom: Novo Bojičić
Foto: SKA handball media team, ARKUS liga, Kolektiff, Jozo Čabraja, Fakultet za sport, EHF, Žika Bogdanović

Štampa: PRESSIA doo, Emila Zole 30a, Beograd Tiraž: 500 primeraka Časopis izlazi tromesečno

SRPKINJE NA EP: Kontinuitet prosečnih rezultata

Sve utakmice nacionalnog tima na Evropskim prvenstvima (2000-2020)

EURO 2020

Srbija - Hrvatska	24:25
Srbija - Mađarska	26:38
Srbija - Holandija	29:25
EURO 2018	
Srbija - Poljska	33:26
Srbija - Švedska	21:22
Srbija - Danska	30:25
Srbija - Crna Gora	27:28
Srbija - Rusija	25:29
Srbija - Francuska	28:38

EURO 2016

Srbija - Slovenija	36:34
Srbija - Španija	25:23
Srbija - Švedska	30:30
Srbija - Nemačka	19:26
Srbija - Holandija	27:35
Srbija - Francuska	21:28

EURO 2014

Srbija - Crna Gora	19:22
Srbija - Francuska	16:27
Srbija - Slovačka	21:23

EURO 2012

Srbija - Norveška	26:28
Srbija - Ukrajina	25:23
Srbija - Češka	28:24
Srbija - Švedska	23:23
Srbija - Danska	28:26
Srbija - Francuska	18:17
Srbija - Crna Gora	26:27
Srbija - Mađarska	38:41

EURO 2010

Srbija - Danska	20:25
Srbija - Španija	23:26
Srbija - Rumunija	28:40

EURO 2008

Srbija - Hrvatska	26:30
Srbija - Makedonija	30:31
Srbija - Nemačka	31:32

EURO 2006

Srbija - Makedonija	23:25
Srbija - Austrija	27:32
Srbija - Mađarska	27:35

EURO 2004

SCG - Hrvatska	34:30
SCG - Slovenija	26:36
SCG - Rusija	29:39
SCG - Španija	29:32
SCG - Norveška	24:39
SCG - Ukrajina	23:24

EURO 2002

SRJ - Švedska	31:28
SRJ - Austrija	30:23
SRJ - Rumunija	32:25
SRJ - Francuska	27:29
SRJ - Ukrajina	39:24
SRJ - Danska	25:28
SRJ - Mađarska	39:43

EURO 2000

SRJ - Mađarska	33:33
SRJ - Francuska	19:26
SRJ - Rusija	20:27
SRJ - Austrija	33:24
SRJ - Nemačka	34:28
SRJ - Makedonija	39:38

Naša ženska reprezentacija završila je takmičenje na Evropskom prvenstvu u Danskoj već posle prve faze. U ukupnom plasmanu, tim koji je predvodio selektor Ljubomir Obradović, našao se na 13. mestu, što je najslabiji plasman u poslednjih pet godina, od Svetskog prvenstva 2015 u istoj zemlji, kada je na poslednjem takmičenju pod vođstvom Saše Boškovića, Srbija završila kao petnaesta.

Najbolji plasman na Evropskim prvenstvima ostvaren je na Prvenstvu 2012. godine koje je Srbija organizovala. Tada je reprezentacija bila nadomak medalje, ali je bronzu prepustila Mađaricama posle velike borbe u beogradskoj Areni. Od raspada velike Jugoslavije, selekcije SR Jugoslavije, Srbije i Crne Gore, odnosno, Srbije (od 2006. godine) ostvarile su kontinuitet učestvovanja na Evropskim prvenstvima. Taj kontinuitet uspostavljen je 2000. godine, prvim nastupom na Evropskom prvenstvu u Rumuniji. Od tada, pa do danas, srpske rukometašice bile su deo najveće evropske smotre 11 puta zaredom.

Od 11 nastupa na Evropskim prvenstvima, nacionalni tim je u pet navrata završavao takmičenje

Plasmani na evropskim prvenstvima

EP u Nemačkoj 1994.	_____	nismo učestvovali zbog sankcija
EP u Danskoj 1996.	_____	nismo se kvalifikovali
EP u Holandiji 1998.	_____	nismo se kvalifikovali
EP u Rumuniji 2000.	_____	sedmo mesto
EP u Danskoj 2002.	_____	šesto mesto
EP u Mađarskoj 2004.	_____	12. mesto
EP u Švedskoj 2006.	_____	14. mesto
EP u Makedoniji 2008.	_____	13. mesto
EP u Danskoj i Norveškoj 2010.	_____	14. mesto
EP u Srbiji 2012.	_____	četvrto mesto
EP u Mađarskoj i Hrvatskoj 2014.	_____	15. mesto
EP u Švedskoj 2016.	_____	deveto mesto
EP u Francuskoj 2018.	_____	11. mesto
EP u Danskoj 2020.	_____	13. mesto

Učinak na evropskim šampionatima

Srbija	Mađarska	0 - 1 - 4
Srbija	Hrvatska	1 - 0 - 2
Srbija	Holandija	1 - 0 - 1
Srbija	Poljska	1 - 0 - 0
Srbija	Švedska	1 - 2 - 1
Srbija	Danska	2 - 0 - 2
Srbija	Crna Gora	0 - 0 - 3
Srbija	Rusija	0 - 0 - 3
Srbija	Francuska	1 - 0 - 5
Srbija	Slovenija	1 - 0 - 1
Srbija	Španija	1 - 0 - 2
Srbija	Nemačka	1 - 0 - 2
Srbija	Slovačka	0 - 0 - 1
Srbija	Norveška	0 - 0 - 2
Srbija	Ukrajina	2 - 0 - 1
Srbija	Češka	1 - 0 - 0
Srbija	Rumunija	1 - 0 - 1
Srbija	Makedonija	1 - 0 - 2
Srbija	Austrija	2 - 0 - 1

Napomena: U drugoj kolini su imena protivnika, a u trećoj skor (pobede, nerešeno, porazi)

posle prve faze, samo jednom igrao u polufinalu i zabeležio četiri plasmana među deset najboljih selekcija Evrope. Ukupno su odigrane 54 utakmice. Zabeleženo je 17 pobeda, tri remija i 34 poraza. Nacionalna selekcija imala je ukupno 19 protivnika. Najlošiji učinak reprezentacija ima sa selekcijama Mađarske, Crne Gore, Francuske i Rusije.

Najviše utakmica na kontinentalnim takmičenjima, srpske rukometašice odigrale su protiv Fran-

Top 40 reprezentativki po broju nastupa na velikim takmičenjima

Jovana Stoiljković _____ 55	Dijana Števin _____ 33	Dragica Miličković _____ 22
Katarina Krpež Šlezak _____ 53	Dijana Radojević _____ 33	Ljiljana Knežević _____ 21
Katarina Tomašević _____ 49	Sanja Rajović _____ 32	Marija Obradović _____ 21
Jelena Lavko _____ 48	Željka Nikolić _____ 30	Sanja Jovović _____ 21
Kristina Liščević _____ 43	Jelena Nišavić _____ 30	Snežana Damjanac _____ 20
Jovana Risović _____ 43	Maja Savić _____ 29	Aida Selmanović _____ 19
Andrea Lekić _____ 42	Bojana Popović _____ 28	Branka Jovanović _____ 17
Sladana Pop Lazić _____ 41	Tanja Milanović _____ 26	Marina Rokić _____ 17
Sanja Radosavljević _____ 36	Biljana Filipović _____ 26	Sladana Đerić _____ 17
Jelena Popović _____ 36	Jelena Trifunović _____ 24	Ana Vojčić _____ 16
Svetlana Ognjenović _____ 36	Tamara Radojević _____ 24	Marija Lojpur _____ 16
Sanja Damnjanović _____ 35	Tanja Medved _____ 24	Biljana Balać _____ 16
Marina Dmitrović _____ 34	Anđela Janjušević _____ 22	Sandra Kolaković _____ 15
	Jelena Erić _____ 22	

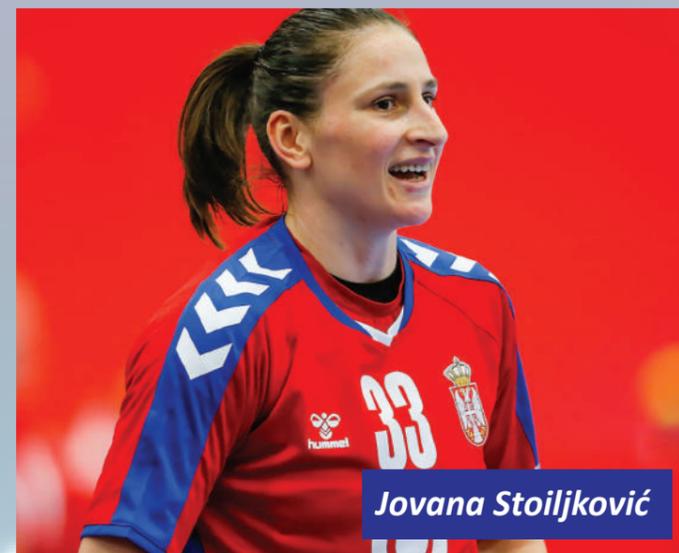
Katarina Krpež Šlezak

cuske (6). Pobile su jednom, poražene su pet puta. U istoriji Evropskih prvenstava, reprezentacija nikada nije savladala selekcije Mađarske, Rusije, Slovačke i Norveške. Najbolji skor srpske rukometašice imaju sa Češkom, Poljskom, Austrijom i Ukrajinom. Identičan bilans reprezentacija ima sa selekcijama Holandije, Švedske, Danske, Slovenije i Rumunije.

Najubedljivija pobeda upisana je na EURO 2002 kada je savladana Ukrajina 39:24. Dve godine kasnije, tadašnja selekcija SCG upisala je najteži poraz u istoriji nastupa na Evropskim prvenstvima. Protivnik je bila Norveška 24:39. Najduži niz bez pobeđe sa čak 15 poraza viđen je od drugog kola EURO 2004 do drugog kola EURO 2012 (SCG - Slovenija 26:36, Srbija - Norveška 26:28). Najduži pobeđnički niz viđen je u periodu 2000-2002. kada je zabeleženo šest uzastopnih trijumfa. ■

Top 40 strelaca reprezentacije na velikim takmičenjima

Katarina Krpež Šlezak _____ 204	Svetlana Ognjenović _____ 79	Dijana Radojević _____ 43
Bojana Popović _____ 172	Snežana Damjanac _____ 79	Biljana Balać _____ 43
Andrea Lekić _____ 165	Kristina Liščević _____ 77	Ana Đokić _____ 42
Jelena Lavko _____ 125	Sanja Jovović _____ 71	Jelena Nišavić _____ 39
Maja Savić _____ 125	Sandra Kolaković _____ 65	Marija Obradović _____ 33
Sanja Damnjanović _____ 122	Jelena Popović _____ 62	Marina Rokić _____ 31
Jovana Stoiljković _____ 122	Ana Batinić _____ 55	Jelena Trifunović _____ 31
Sladana Pop Lazić _____ 110	Željka Nikolić _____ 53	Dijana Števin _____ 24
Tatjana Medved _____ 94	Andrijana Budimir _____ 51	Ivana Mladenović _____ 24
Dragana Cvijić _____ 88	Tamara Radojević _____ 50	Ivana Milošević _____ 23
Ljiljana Knežević _____ 85	Marina Dmitrović _____ 49	Anđela Janjušević _____ 22
Sanja Radosavljević _____ 80	Sanja Rajović _____ 48	Jelena Erić _____ 21
Tanja Milanović _____ 80	Dragica Miličković _____ 47	Aida Selmanović _____ 16
	Biljana Filipović _____ 44	

Jovana Stoiljković

“Večna lista” reprezentacije (1992-2020)

Reprezentacija SRJ/SCG/Srbije učestvovala je ukupno na 17 velikih takmičenja (11 Evropskih i 6 Svetskih prvenstava) u periodu od 1992 do 2020. godine. Dve debitantkinje na Evropskom prvenstvu 2020 u Danskoj na poziciji kružnih napadača, Jovana Milojević i Jelena Agbaba, upotpunile su listu reprezentativki koje su nastupale na velikim takmičenjima. Sada ih ima ukupno 82. Od najstarije Dragice Đurić, koja je na Evropskom prvenstvu u Danskoj imala 39 godina i deveti meseci, do najmlađe Ivane Filipović, sedamnaestogodišnjakinje na EURO 2006 u Švedskoj, puno devojaka je imalo veće ili manje role u državnom timu.

Reprezentativka sa najviše nastupa na velikim takmičenjima u period od 1992. do 2020. godine jeste levi bek Jovana Stoiljković. Tridesetdvoletna Leskovčanka odigrala je ukupno 55 utakmica na Evropskim i Svetskim prvenstvima od svog debija u Beogradu na EURO 2012. Najbolji strelac u istoriji nastupa reprezentacije na velikim takmičenjima je Katarina Krpež Šlezak. Iskusno desno krilo ruskog Rostova, debitovalo je u Makedoniji na EURO 2008, a do sada je postiglo čak 204 gola. Katarina Krpež Šlezak je nosila kapitensku traku na četiri velika takmičenja počevši od Evropskog prvenstva 2016. godine u Švedskoj.

Selektor sa najviše utakmica na velikim takmičenjima je Saša Bošković (26). Šef stručnog štaba nacionalnog tima sedeo je na klupi reprezentacije na četiri velika takmičenja u periodu od 2012. do 2015. godine, kada je i osvojena medalja na Svetskom prvenstvu 2013 u Beogradu. Verujemo da će vam liste koje smo pripremili pružiti interesantan uvid u istoriju nastupa reprezentacije na velikim takmičenjima u post SFRJ eri.

Najstarije reprezentativke na velikim takmičenjima (1992-2020)

Dragica Đurić _____ 39 godina i 9 meseci
Zlata Paplacko _____ 39 godina i 8 meseci
Biljana Balać _____ 39 godina i 1 mesec
Katarina Tomašević _____ 35 godina i 10 meseci
Tanja Medved _____ 34 godine i 9 meseci
Ljiljana Knežević _____ 34 godine i 7 meseci

Najmlađe reprezentativke na velikim takmičenjima (1992-2020)

Ivana Filipović _____ 17 godina i 11 meseci
Jovana Jovović _____ 18 godina
Dragana Cvijić _____ 18 i devet meseci
Jovana Risović _____ 19 godina i dva meseca
Andrea Lekić _____ 19 godina i tri meseca
Jelena Popović _____ 19 godina i tri meseca
Sanja Damnjanović _____ 19 godina i 7 meseci
Jelena Lavko _____ 19 godina i 5 meseci
Katarina Bulatović _____ 20 godina i 1 mesec
Jelena Nišavić _____ 20 godina i 3 meseca
Ana Batinić _____ 20 godina i tri meseca
Anđela Janjušević _____ 20 godina i 6 meseci
Katarina Krpež _____ 20 godina i 7 meseci
Jovana Kovačević _____ 20 godina i 8 meseci

Selektori sa najviše utakmica na velikim takmičenjima (1992-2020)

Saša Bošković _____ 26
Ljubomir Obradović _____ 24
Milorad Milatović _____ 9
Zoran Ivić _____ 8
Marko Isaković _____ 7
Dragica Đurić _____ 6
Mile Isaković _____ 6
Natalija Cigankova _____ 5
Duško Milić _____ 3
Časlav Dinčić _____ 3
Sandra Kolaković _____ 3

Zdravlje igrača ispred svega

Godina na izmaku biće upamćena po mnogo toga, uglavnom, ne tako lepog. Pandemije korona virusa koja je prošle zime pogodila Kinu, a zatim i čitav svet, a početkom proleća postala svakodnevnica i u našim životima, donela je “novu realnost” u kojoj je sport postao manje bitan, a svaka fizička aktivnost uslovljena borbom protiv nevidljivog protivnika koji je odneo mnogo života na svim meridijanima.

Prekinuta sezona 2019/2020 već sredinom marta meseca ostala je bez pobjednika i poraženih. Igrači i klubovi u Srbiji, ali i širom Evrope, u sportske dvorane vratili su se tek početkom avgusta i septembra u okviru priprema za sezonu 2020/2021 čija je realizacija bila pod velikim znakom pitanja.

Rukometni savez Srbije u saradnji sa ARKUS doneo je odluku o izmenama u sistemu takmičenja u novoj sezoni koji je podrazumevao povećanje broja ekipa sa 14 na 16 kako se ne bi zaustavila vertikalna prohodnost a najbolji timovi Super B liga (kroz baraž kragujevački Radnički i Crvenka ostvarili su plasman u elitno klupsko takmičenje) ostavljeni u rangu ispod.

Prvi deo sezone klubovi igraju podeljeni u dve grupe po osam, što je donosilo mogućnost nešto lakšeg rasporeda za timove koji igraju u evropskim

kupovima i regionalnom takmičenju (SEHA Gazprom liga), a u konačnom zbiru i manji broj utakmica (do titule se do sada dolazilo posle 32, a sada 28 utakmica – klubovi koji igraju u plej-autu igraju imaju ukupno 22 utakmice) što bi, uz smanjenje troškova taksi, trebalo da olakša klubovima funkcionisanje u vreme pandemije.

Polusezona u ARKUS je uspešno privedena kraju uz manje probleme sa otkazivanjem nekoliko utakmica. Da li su i u kojoj meri treneri superligaša zadovoljni novim sistemom takmičenja i kako su se prilagodili novonastaloj situaciji u kojoj su morali da čitav trenažni proces prilagođavaju izmenama u rasporedu, izolaciji i igračima koji su zbog problema sa virusom izostajali iz trenažnog procesa.

Za sedmi broj magazine 40x20 govorili su trener pančevačkog Dinama, **Akim Komnenić**, šef struke leskovačke Dubočice **Saša Pejčić**, kao i njihove kolege iz kragujevačkog Radničkog i novosadske Vojvodine, **Nedeljko Matić** i **Boris Rojević**.

– U Dinamu, na svu sreću, nismo imali problema sa zaraženim igračima. Klub je preuzeo sve moguće mere što se tiče dezinfekcije objekta gde treniramo i igramo. Merili smo temperaturu i pokušali da utičemo na svest igrača da smanje krug svojih kontakata i čuvaju se koliko je to moguće. Imali smo sreće ili su naše instrukcije urodile plodom. Dali smo individualni program rada nakon prekida sezone u martu i pitanje je koliko su radili u tom periodu. Ranije smo krenuli sa bazičnim pripremama u avgustu. Umesto dve nedelje, produžili smo ih na četiri. Dosta smo pažnje povredili vežbama prevencije upravo iz razloga preduge pauze. Iz ove perspektive uradili smo dobar posao. Imamo povredu Ostojića koji nam se priključio kasnije, a sve ostalo su povrede mehaničkog tipa. Bunjevčević je povredio prst šake, Jovanović zglob. Trenirali smo na najbolji mogući način i forma je išla uzlaznom putanjom.

Trener pančevačkog Dinama koji je izborio finale Kupa Srbije 2019/2020 na turniru održanom u septembru u Zrenjaninu, nije veliki „fan“ novog sistema takmičenja.

– Dinamu odgovara, jer smo znali da ćemo imati novu ekipu i da će biti oscilacija. Cilj je bio da izborimo plasman među četiri najbolje. Lično, ne slažem se, jer nije fer da ekipe ne prenose bodove u

plej-of. Slažem se da je napravljeno kako bi se pomoglo ekipama koje nastupaju u SEHA ligi, ali moramo da gledamo i interese naše lige. Smatram da bi jedinstvena liga od 14 ili 16 klubova dala bolji kvalitet, tu ne bi moglo da bude kalkulacija, već bi svaku utakmicu morao da odigraš maksimalno od početka do kraja. U takvom sistemu lakše bi bilo isplanirati i trenažni proces. Nije dobro kalkulirati. Najbolje lige na svetu, Francuska ili Nemačka idu po tom sistemu i treba da težimo ka tome.

Dinamu gotovo izvesno predstoji borba za titulu i plasman u evropske kupove kroz plej-of u kome će se u 14 kola odmeriti po četiri najbolje ekipe iz grupa A i B.

– Mi praktično u februaru imamo još tri utakmice koje nam ništa ne znače. Ispada kao da produžavamo pripremni period. Šire gledano, izvan klupskih interesa, to nije dobro za rukomet. U plej-ofu krećemo od nule, svako ima šansu da napravi prelazni period na najbolji način, odmori i krene od početka – jasan je Komnenić.

Zadovoljni novim sistemom takmičenja

Trener šampiona iz „Slane bare“, rukometaša Vojvodine, Boris Rojević, zadovoljan je sistemom takmičenja, iako zbog kasnijeg početka regionalne SEHA Gazprom lige, on nije poslužio da olakša raspored timovima koji u njoj učestvuju, njegovoj ekipi i šabačkoj Metaloplastici.

– Zamišljen je da pomogne ekipama koje nastupaju u regionalnoj ligi i evropskim kupovima, da se ne desi da moramo da šaljemo druge timove i kombinovane sastave i na taj način uništavamo renome našeg rukometa. Dobar je sistem takmičenja, zadovoljni smo, međutim, niko se nije nadao da će se desiti ovo što se desilo pa je odigrana samo jedna utakmica regionalne lige. Sviđa mi se što će više ekipa, osam umesto šest, učestvovati u plej-ofu. Dobićemo zanimljivo takmičenje podjednake ekipa u kome će svako imati svoju šansu. I plej-aut će biti jako interesantan do samog kraja. Za nas će biti izazovno jer nas sedam– osam utakmica SEHA lige čeka naredne kalendarske godine. U Našicama smo na otvaranju sezone otišli sa devet igrača, tri golmana i popunili

.....

sastav sa dva klinca. I takvi bili smo blizu boda, postigli smo gol za remi, ali se prethodno začula sirena za kraj. Da smo kompletni i neopterećeni ligom, uveren sam da bi mogli sa svima da se nosimo u SEHA ligi i na najbolji mogući način predstavljamo Srbiju.

Nakon osvajanja trofeja u Kupu Srbije 2019/2020 u Zrenjaninu, Vojvodina je imala problema u trenažnom procesu, pet-šest igrača je bilo van stroja zbog inficiranja virusom COVID 19.

– Nije lako, jer sa ovakvim stvarima se nisam susretao ranije. Moraš da radiš, a ne znaš kako će na kraju ispasti ceo proces. Pripremili smo individualne programe za sve momke tokom prolećnog prekida i momci su to stvarno odrađivali maksimalno profesionalno. Pratili smo ih, a čim su to mogućnosti dozvolile, okupljali smo se i radili. Objasnili smo momcima koliko je bitno da budemo zdravi, oni su to shvatili. Bilo je pozitivnih slučajeva, ali svi su se maksimalno pazili. Pred put u Našice nismo imali ni jednog pozitivnog igrača i to je jako dobro. Tokom polusezone inficirani igrači su posle tri nedelje pauze lagano i postepeno uvođeni u trenažni proces. Oni su bukvalno kao na početku priprema, toliko budu nespremni. Potrebno je onda još tri nedelje da ih vratimo tamo gde su bili pre korone. Zdravlje igrača nam je bilo na prvom mestu i stvarno smo te igrače lagano uvođili. Da smo primetili neki dodatni problem sigurno je da bi usledili i dodatni lekarski pregledi.

Prolećna stanka onemogućila je najbrojniju publiku u srpskom rukometu, leskovačku, da ponovo ispunji tribine i pošalje lepu sliku u svet sa mečeva svojih ljubimaca u plej-ofu. Trener Saša Pejčić je ponovo sa Dubočicom izborio plasman u doigravanje za sam vrh srpskog rukometa i nada se da bi sa poboljšanom epidemiološkom situacijom, i tribine mogle da budu pune kao do početka pandemije.

– Bilo bi jako lepo da se u plej-ofu vrati publika na tribine. Imali smo prosek od 1.500-2000 ljudi što je za rukomet velika stvar. Po tome smo bili vodeći u regionu. Želja mi je da Metaloplastika ili Vojvodina, timovi koji dugo nisu gostovali u Leskovcu, odigraju neku utakmicu pred 3.000 ljudi. To je suština i sva lepota sporta kojim se bavimo.

Trener leskovačkog superligaša ističe da je zdravlje sportista najvažnije...

– Mnogo je bilo bitno da sačuvamo zdrave igrače. Imali smo nesreću da zbog jednog pozitivnog igrača skoro dve nedelje budemo u karantinu. U toj situaciji teško je pričati o trenažnom procesu. Najviše smo se bavili prevencijom, da igrači ostanu zdravi, a život ide svojim tokom. Ostalo je bilo OK, imamo odlične uslove za rad, ali sve je otežano usled pandemije i nemogućnosti da se vodi normalan život kao ranije.

Teško je bilo i uvođiti igrače u trenažni proces pred novu sezonu posle višemesečne pauze...

– Igrači skoro šest meseci nisu imali kontakt sa rukometnim loptom. Možda su nešto radili na fizičkoj spremi i drugim stvarima, ali ono što njima najviše znači, igra, lopta, svedeno je na minimum. Fizički su bili u solidnom stanju na novom početku, ali tehničko-taktički bilo je potrebno dosta vremena da se vrate u formu pre prekida. Pripremni period je bio drugačiji u odnosu na prethodne godine. Verovatno će to vremenom da dođe na svoje.

Sistem takmičenja sa grupama je „po meri“ Pejčića...

– Bio sam skeptičan u početku, ali kako je krenulo svojim tokom, mislim da je sve ovo korektno rešenje. U bilo kom sistemu takmičenja kvalitet izbije u prvi plan. Uvek se iskristališe ko je gore, a ko dole. Plej-of će biti kvalitetno takmičenje. Imaćemo 14 odličnih utakmica, biće zanimljivije nego do sada. Sistem je dobar.

Samo potpuno zdravi igrači mogu da se vrate u proces

Nedeljko Nele Matić stigao je u Kragujevac prošlog leta kako bi sa Radničkim prvo izborio plasman u Super ligu kroz baraž takmičenje. Borba sa virusom je trajala mnogo duže...

– Bio je to za sve nas jedan šok, niko nije bio do sada u takvoj situaciji. Vesti su bile dosta nejasne. Nismo imali prave informacije. Svi smo bili u čudu, krenuli smo da radimo normalno, ali sam imao u ekipi momke koji su imali virus. Imali su zabranu treniranja od mesec i po, dva, to se odmah odrazilo na trenažni proces i sam učinak ekipe u prvom delu prvenstva.

Iskusni stručnjak koji u svom CV-u ima i internacionalne titule poput osvajanja titule u Izraelu sa Makabijem iz Tel Aviva, napominje koliko je teško igrače uključivati naknadno u trenažni proces.

– Zdravom igraču koji dve nedelje sedi u stanu treba isto toliko da se vrati fizički, a da ne pričamo o formi. Svaka nedelja izgubljena je dve nedelje treninga. Dve nedelje zdrav da presedi kod kuće, biće mu potrebne četiri nedelje da se vrati na teren. Svi smo imali problema, nekoliko igrača ne igra, to nas je sve poremetilo. Moj stav je, međutim, čvrst. Ni jedan igrač neće moći da trenira dok ne donese potvrdu od lekara da je spreman. Dok ne snimi pluća, uradi krvnu sliku i dobije dozvolu od sportskog lekara. Uticaj virusa varira od igrača do igrača. Različito se podnosi, ali posle virusa niko nije 100% spreman i nije igrač kakav je bio pre infekcije. Timovi koji imaju veći broj igrača imaju i veće šanse za bolji rezultat. Kada imam 15-16 igrača, a četiri ne dođu, nema tu treninga. Ako neko ima 21 igrača, to se ne oseti. Ovo više ne piše u knjigama, trenažni proces je jako teško organizovati. Sada smo imali tri utakmice u sedam dana. Srećom pa imam iskustvo iz arapskog

sveta gde uglavnom radite sa 5,7,8 igrača na treninzima, pa imam ideju kako raditi. Generalno to je jako teško i ništa nije normalno.

Matić ističe da je neophodno imati jasnija uputstva i zdravstvene protokole u ovakvim situacijama.

– Treniraćemo do 27-28. decembra, imaćemo vremena da se posvetimo individualnom radu sa mladim igračima, nešto što sada nije bilo moguće. Vraćamo se osmog januara, a 31. januara počinje prvenstvo. Ono što smatram da još nije u redu da ekipa sa dva zaražena igrača može da igra, ali da se tu ne računa trener. Nije isto kada ekipu vodi trener ili njegov pomoćnik. Da je isto, onda šta će nam trener? To nije normalno. Trener kada je inficiran, onda nema veze. Nismo imali strategiju šta ćemo raditi ako se dese neke stvari i kako ćemo reagovati. Okolnosti jesu specifične, ali moramo da nađemo najbolja moguća rešenja. Odlaganje utakmica za 7-10 dana ne znači ništa. Šta to znači ako si u karantinu i obustavljen je trenažni proces? Momci sede kod kuće. Nije lako naći rešenje, ali mora da se radi na tome. Rukomet je živ, odigrali smo, završili polusezonu, ali treba da se više povede računa. Da li treba da dobijemo neki protokol od zdravstvene komisije ARKUS ili Saveza. Nama je potrebna stručna pomoć u tom smislu. Ne mogu da odlučujem da li može igrač da nastupa ili ne. Svaki igrač je izgubio 7-8 kilograma posle korone, nema energije...

Matić smatra da novi sistem takmičenja može da donese zanimljivo rukometno proleće...

– Mi Evropu ne igramo pa ne igramo, tako da novi sistem takmičenja nema uticaja na to. Žao mi je da je tako, jer bi na taj način klubovi mogli da sakupljaju bodove i pokažu da postojimo kao rukometna nacija. Izrael igra Evropu. Podela na grupe je OK, tu se izašlo u susret klubovima koji su igrali i niži stepen takmičenja prošle sezone. Bila je specifična situacija. Biće zanimljivo u plej-ofu i plej-autu, to nije tako loše. Kompromis je pronađen, svi da budu zadovoljni. Potrebno je razmišljati šta dalje, možda napraviti dve grupe po 10. Ovo rešenje nije loše. Da li će to uštedeti neke pare klubovima, da li liga mora da se završi sredinom aprila? Početkom februara igraćemo tri utakmice u sedam dana. Čudno je, može da se krene i kasnije, pomeriti razigravanje u toplije mesece zbog situacije sa pandemijom. Koja je razlika ako se liga završi 15. maja ili 15. juna? Ovako igrač tri utakmice u sedam dana, to i da su svi momci zdravi i u treningu teško jedan klub može da izdrži – jasan je Matić. ■

TRENER mora da se prilagođava novom vremenu

A

ko zavirimo u rukometne almanaha teško da ćemo naći puno trenerskih imena sa „težim“ biografijama od one selektora reprezentacije Rusije i šefa stručnog štaba moskovskog CSKA, Velimira Petkovića. Šestdesetčetvorogodišnji trofejni stručnjak svoj životni i rukometni put započeo je u Banjaluci iz koje je poneo znanje i iskustvo, a zatim ga proneo širom sveta postajući je-

dan od najdugovečnijih trenera u najjačoj ligi na svetu – nemačkoj Bundesligi. O svom trenerskom putu, stavovima i razmišljanjima na najvažnije rukometne teme, popularni Petko govorio je za novi broj magazina Zajednice trenera RSS „40x20“.

Mnoge je iznenadio vaš dolazak u Moskvu. Kako se desilo da Nemačku posle gotovo 30 godina zamenite izazovom kakav je reprezentacija Rusije?

U razmišljanju šta ću i kako da radim posle odlaska iz Berlina, dobio sam pozive od Meškova iz Bresta, Melsungena i reprezentacije Rusije. Bio sam najbliži Melsungenu, to je moja rukometna zemlja i govorno područje, ali oni su nudili saradnju na samo godinu dana. To sam automatski odbio. Imao sam razgovor i sa Meškovom, ali u toj situaciji mi je najinteresantniji bio taj „uspavani medo“, ruska reprezentacija koja je uvek bila tema na seminarima i u dugim noćnim razgovorima kakve vodimo mi treneri prilikom naših druženja. Šta se to događa u Rusiji, zašto je propao rukomet, onaj od koga smo puno učili, čekali svako novo takmičenje da vidimo nešto novo? Zašto ga više nema, zašto se gasi? Kontaktirao sam mnoge moje prijatelje Ruse, obavio sa njima razgovore, tražeći njihovo mišljenje o ovom fenomenu. To su sve bivši vrhunski igrači, osvajači medalja, imali su dobre evropske trenere. Od svih sam dobio iskrene odgovore. Bilo mi je čudno zašto je takva razlika između muškog i ženskog rukometa. I shvatio sam da je to neka evropska priča. Ako imaš dobre mecene, nije bitno da li je muški ili ženski rukomet

u pitanju, napreduješ. Ulagali su u Zvezdu, Rostov, Ladu. Za mene je Trefilov jedan od najboljih svetskih trenera, simpatičan čovek, pun humora. Jako ga poštujem, i kada kažem najbolji, ne dodajem „u ženskom rukometu“. Rekao mi je da nikada neću naučiti ruski dok ne odem kod njega i ne popijem flašu votke. Nisam još uvek imao priliku, ali jezik učim redovno. Pomaže mi sada i rad u CSKA, ostane svaki dan desetak reči, nije naš toliko različit. Rekli su mi govori srpski sa greškama i to je ruski. Najviše prijatelja Rusa mi je rekla da su problem tamošnjeg rukometa treneri. To me je zaintrigiralo, šta to znači, jer se sećam Maksimova, Jeftušenka, Spartaka Mironoviča, Trefilova i drugih. Onda sam ovde nastavio da postavljam isto pitanje. Ni-

Dugo sam u rukometu, puno prijatelja, trenera i igrača imam u Srbiji. Bio sam dva-tri puta u razgovoru za selektora. To kako su se ponašali, kako su vodili razgovore sa mnom... Ne mogu se nadati uspehu, niti da će ih neko nagraditi sa neba

je bilo novca u muškom rukometu. Treneri su se posvetili stvarima van rukometa jer su morali da prehranjuju porodice. To je jedna verzija zašto je stagnirao rukomet.

Nedostatak novca implicira i slab kvalitet u tamošnjoj ligi...

Pre neki dan kada smo pobedili NEXE sa 12 golova razlike, novinari su me pitali kakva je razlika između evropskog i ruskog rukometa? Ogromna je. Igramo i rusku ligu i to se ne može porediti sa onim što sam imao u Nemačkoj. To bih sada ja mo-

.....

gao da igram, to se ide peške, ne trči niko, nema razmišljanja u igri, nema ničega. Može li biti CSKA osvajač Lige Evrope, bilo je drugo pitanje. Rekao sam „može, ali za 4-5 godina“. Ogromna je razlika, razočaran sam sa kvalitetom. I moja supruga gleda utakmice ruske lige i kaže „Petko, pa to je katastrofa, kao da je treća nemačka liga“. I stvarno je tako. Moja prva utakmica na klupi CSKA počela je serijom 9:2 u uvodnih devet minuta. Posle devet minuta svi moji igrači su tražili izmenu. Svi do jednoga, a imaju sve uslove, fitnes trenera, glavnog, pomoćnog trenera. Radim puno s njima. Locirao sam problem i pokušavam da usvoje novine.

Dugo godina je reprezentacija Rusije funkcionisala kao „klub-representacija“ u čehovskim medvedima...

Biografija

Ime i prezime: Velimir Petković

Datum rođenja: 5. jul 1956.

Trenerska karijera: Do 1991. Borac (Banjaluka); 1991-1992 Vernau; 1992-1995 Rinthajm; 1995-1998 Osvajl; 1998-2004 Veclar; 2004-2013 Gepingen; 2016-2020 Fukse Berlin; 2020-... Rusija (CSKA).

Najveći uspesi u trenerskoj karijeri: trofej IHF kupa 1991. (Borac); trofej EHF kupa 2011. (Gepingen); trofej EHF kupa 2012. (Gepingen); trofej EHF kupa 2018. (Berlin); trener godine u Nemačkoj 2005.

Baš je Trefilov rekao da neće biti lako sa ovom reprezentacijom napraviti rezultat. Sa reprezentacijom bi trebalo raditi kao sa klubom. Moj prvi korak je bio da odem u Čehov i popijem kafu sa Vladimirom Maksimovim. Prihvatio me oberučke, iako su me odgovarali i govorili da će mi zabiti nož u leđa. Rekao sam „Ne, to je moje poštovanje prema svemu onome što je on napravio i dao rukometu“. Dao je puno. Tamo se i dalje radi po istom sistemu od pre 20 godina, ali pre dve decenije bilo je puno centara poput Krasnodara, Astrahana, Volgograda. Bilo je više kvalitetnih igrača. Danas se ruski rukomet suočava sa nepripremljenošću i neshvatanjem modernog rukometa.

Moraš da se prilagodiš novom vremenu

Niste prvi koji pokušava da napravi iskorak u ruskom rukometu što se tiče stranaca. Uglavnom su se ti pokušaji završavali neuspelom. Da li ste shvatili njihov mentalitet i način na koji funkcionišu?

Prvi čovek Berlina Bob Haning mi je rekao da pre mene nikada u životu nije sreo čoveka sa takvom empatijom i sposobnošću da veže ljude. Tri meseca sam obilazio gradove, centre, upoznao ljude po Rusiji. Imao sam veliku pomoć legendi Andreja Lavrova i Sergeja Budanova, koji su bili otvoreni i mnoge stvari mi govorili o Rusima. Imam u klubu Vinogradova, koji će napraviti veliku karijeru. Došao sam na trening kod Kulešova koji je bio pre mene u CSKA, a on i ne igra na dva gola, 14. igrač, ne trenira, ne razgovara ni sa kim. Pozovem ga u reprezentaciju, dečko se po prvi put smeje na treningu. Da li sam provalio mentalitet? Jedan nemački trener Jung Andreas, koji je Kaufmana i Hajnefetera napravio, rekao je da je najveći problem

Šta se to događa u Rusiji, zašto je propao rukomet, onaj od koga smo puno učili, čekali svako novo takmičenje da vidimo nešto novo? Zašto ga više nema, zašto se gasi?

starijih trenera prilagoditi se mladim igračima. Uspeo sam. Pa, ne mogu da radim onako kako sam radio u Banjaluci pre 30 godina ili prvih 5-6 godina u Veclaru i sada u ovo vreme na isti način. Ne može isto. Zadrži ti svoj sistem, školu, ali odnos sa ljudima i komunikaciju moraš da prilagodiš. Igrači danas znaju sve, nemaju više tajni, ne možeš da ih foliraš i moraš iskren da budeš.

Rusima ostala disciplina

Da li su Rusi zadržali neki segment koji bi mogao da ih vrati u vrh?

Može se to napraviti, imaju disciplinu koja ne može tako brzo da nestane. Nije istina da se autoritet trenera izgubio. Fokin, Vinogradov, Atman, svi dolaze iz Volgograda. Momci kažu da se nikada nisu nasmejali na treningu i da je trener galamio od prve do poslednje sekunde. Nikada nije stajao sa strogošću, ali je napravio igrače od njih. Tako se autoritet stvarao. A sada, kako ih učiniti zadovoljnim, a izvući maksimum, e to je umetnost moja i mlađih trenera. Zato sam i uzeo jednog mlađeg trenera uz sebe, da ide po Evropi, da uči i gleda. Rusi su basen koji uvek daje nešto novo. Lavrov diže Stavropolj, počelo je da se radi u centrima. Pričao sam sa predsednikom Federacije da, kao mi

nekada, plaćamo profesore po školama. Nekada smo davali po 100 maraka profesorima fizičkog, pa su onda gurali rukomet kao primarni sport. Konkurencija je velika, nudi se košarka, odbojka, nemaš više toliki broj ljudi koji dolazi na rukomet.

Predsednik Federacije Sergej Šiškarjev je najbogatiji čovek u svetu rukometa, čovek na Forbes listi multi-milionera. Koji motiv ima da ulaže u rukomet i šta želi od vas?

Čovek je poslao avion po mene kada smo igrali sa Ukrajinom, onda možete da prepoznate šta treba očekivati ako pomerim rukomet napred, barem i malo. Zaljubljenik je u rukomet, ima puno rukometaša prijatelja. Ministar odbrane i predsednik CSKA je jedan od njih i on želi da mu pruži zado-

voljstvo kroz ulaganje u rukomet. Pokušao je da vrati rukomet u Moskvu preko Spartaka, ali čim je promenio ime sve je drugačije. Želi jedno veliko zadovoljstvo da napravi svom prijatelju, a uz to se zaljubio u rukomet. Bio sam bolestan 10 dana, svaki dan je slao doktore da me prate. Posle pobe-
nad Nexe-om poslao mi je poruku „Ne smeš više nikada da budeš bolestan“. Svi bi trebalo da budemo srećni sa takvim ljudima u rukometu.

Kako vam se čini rukomet danas? U kom pravcu se razvija kao sport?

Pripadam starijoj grupi trenera koji je pokušao da se modernizuje i uvek bude u trendu. Ne mogu da kažem da nisam uspeo jer sam 22 godine proveo u Bundesligi koja je nosilac rukometa. Protiv

Ukinuo bih centar. Čemu služi ta linija? Koliko puta krila pređu dva, tri metra, niko ne sudi. Tu se daje mogućnost sudijama da kalkulišu. A ko nam stvara pravila? Sudije...

toga sam da se mladi treneri rano bacaju u vatru. Oni zato ne mogu nastaviti ono što su generacije trenera gradile. Meni se to ne sviđa, ne sviđa mi se rukomet koji se sada igra. Verujte mi, prvi put posle 22 godine ne mogu da odgledam celu utakmicu Bundeslige. To nije moj rukomet, gde nema jake odbrane, gde nema dobrog golmana. Gledam Dejana Milosavljeva, interesuje me moj bivši klub Berlin. Gledao sam šest kola. Dečko 45 minuta ne dodirne loptu, takav jedan golman. Zašto? Zato što nema odbrane. To se samo trči i puca, puca, puca. To za mene nije rukomet. Da li je to neko rekao da hoćemo da se približimo košarci, da budemo neki novi sport, ne znam, ali to nije rukomet koji me oduševljava i tera da uključim televizor.

Sve se promenilo, jedino pravila nisu

Kako se to rešava? Novim pravilima?

Pre 10,15 godina, sa Vladom Štenclom sam pričao o tome, on se bavio sa problemom pravila. Košarka je mnoge stvari rešila brže, bolje, lepše, sa novim pravilima. A šta mi radimo, šta smo doneli novo rukometu? Pokojni Pokrajac je pre 20 godina na jednom seminaru govorio o tome šta bi trebalo promeniti i u kom pravcu trenažni proces mora ići da bismo išli napred. Pre 10 godina dobio je poziv sa istom temom i povlačio paralelu sa prethodnih 10. Promenilo se dosta stvari, ali u pravilima ništa. U trenažnom procesu puno toga, tehnika, jedna, druga ruka, finte, nije više bilo specijalizacije na bekovima, svi su igrali na svim pozicijama, novi sistem napada, ali u pravilima se ništa nije promenilo. Štencl je imao 15 predloga, to je puno. Da smo pet uzeli od tada. On je tada u to vreme govorio „hajmo povući liniju na 10 metara, pa da taj gol vredi dva“. Poslednjih pet minuta neka je i šest razlike, ta ekipa nije pobedila. Možeš sa 10,12,13 da šutneš, da preokreneš

za minut. Nema dekadencije odbrane 6-0, odmah teraš trenere da igraju ofanzivnije, da brane taj šut, a onda se otvaraju nove mogućnosti u odbrani i napadu. Toliko ima tih stvari koje bi pomogle, a mi se bavimo da li će biti šest ili četiri dodavanja posle pasivnog.

Istakli ste već ranije da pravilo „7 na 6“ nije donelo napredak...

Dobar sam prijatelj sa Magnusom Andersonom iz Porta. Nisam apriori igre 7 na 6, ali jesam u smislu da u tom napadu nema ni jednog jedinog pokreta. Sedam igrača stoje široko, pivotmeni široko i čekaš da odbrana napravi grešku. Porto igra sa dosta ukrštanja, to liči na nešto. Imao sam 7 na 6 protiv Nexe-a u Ligi Evrope. Koliko samo vremena treba mladom Horvatu da uigra tu blokadu pivota, umesto da se uigravaju taktičke varijante na 6-0 i 5-1. Sa ovakvom mojom ekipom ukrali smo im 10 lopti na dodavanja. Nisam za to. Jesam stariji trener i volim izvorni rukomet. Da budemo brži, da se nešto menja i da budemo atraktivniji.

Ukinuo bih „centar“

Šta biste promenili u pravilima ovako „na prvu“?

Ukinuo bih centar. Čemu služi ta linija? Koliko puta krila pređu dva, tri metra, niko ne sudi. Tu se daje mogućnost sudijama da kalkulišu. A ko nam stvara pravila? Sudije...

Kako se stiče autoritet kod igrača i kako je to bilo ranije? Da li je recept isti?

Biće ga sve manje i manje. Mi stariji treneri smo morali da se izborimo za svoje pozicije, mesta, da se dokazujemo. Pre svega, morate da dokažete da znate rukomet. Igrači su veliki mangupi danas, pu-

.....

Beli Rađenović je bio u to vreme najboljih svih vremena. Koliko je bilo dobrih igrača. Šveđani, Rusi, čitav istočni blok, pa mi, Rumuni, Švabe u ono vreme, ali Beli je za mene bio vodeći

no znaju, puno se druže, pričaju o svojim trenerima i treninzima. Sve ide od uha do uha i odmah te provale. Ako mu ne odgovoriš na pitanje u prvoj sekundi na treningu, odmah vidiš kako gura onog do sebe, kao trener nije siguran. Pokušao sam da budem prijatelj sa svim igračima, ali ne možeš za 30 godina da budeš sa svima dobar. Da sam sa svima bio dobar, ne bih ovoliko trajao. Ne bih preživio. Dajem primer Draška Mrvaljevića sa kojim se nisam rastao prijateljski, ali me sada zove i kaže „svaka čast“. Takve poruke i kontakti su mi draži nego bilo šta.

Igrači drugačije gledaju trenere posle karijere

Koliko se igrači opamete i spuste gard prema trenerima kada završe karijeru?

Mnogo, mnogo. Sa Draškom sam se svađao, ali me je na kraju zvao i rekao „Petko, nemaš pojma koliko sam naučio od tebe o sportu i životu“. To mi je rekao kada sam sa suprugom došao na njegovu svadbu na Cetinje. To je bogatstvo. Radio sam sa Blažom Lisičićem i Damirom Radončićem. Autoritet ostaje. Marsenić mi je posle Nexa-a napisao „doktor“. On nije veliki pivotmen, ali ima talenat i perspektivu. Kada to osetim onda igraču sednem na kičmu, hoću nešto da napravim od njega i tu dolazi do sukoba. Svaki poziv bivšeg igrača me obraduje.

Španski treneri su postali vodeća škola u ovoj deceniji. Kako komentarišete taj fenomen?

Uvek su bili dobri taktičari. Ne mogu da kažem da mi nismo, a šta su bili Islandani? Bolji su ljudi nego mi, drže se, jedan drugog podržavaju i guraju. Poštuju jedan drugoga, poštuju hijerarhiju i vođu. Ne možemo reći da su Raul, Parondo, Alonso došli iz Španije i bili veliki treneri. Bili su igrači i pomoćni treneri. Koga kod sam pokušao da gurnem u prvu ligu, posle dva meseca mi je okrenuo leđa i krenuo da buši, ali neću pričati loše stvari. Na Islandu 100 ljudi igra rukomet, ali imali su deset trenera u prvoj i drugoj ligi. Vole se, poštuju, a mi se ne volimo. Tu

je problem. Ne možemo mi reći da Island ima veću školu od nas, od koga su učili? Naši treneri su išli u Španiju i učili ih rukometu. Sada oni pričaju o svojoj školi, a nas nema nigde. Ko to može da objasni.

Šta je opstalo od te YU škole?

Te dve države, Hrvatska i Slovenija su zadržale našu školu. Slovenija imala jedno Celje koje je ispadalo i upadalo, dok su hrvatska, bosanska i srpska bile osnove škole. Ne Makedonija sa Vardarom. Slovenci

su nastavili da rade po toj šemi, imaju najbolje srednje bekove u Evropi. Mogu da ih izvoze. Mnogi u Hrvatskoj ne vole Zorana Gopca, a ja ga hvalim na sva usta. Da nije bilo njega, ne bi ovo bilo, ni Zagreba, ni hrvatskog rukometa. Dugo sam u rukometu, puno prijatelja, trenera i igrača imam Srbiji. Bio sam dva-tri puta u razgovoru za selektora. To kako su se ponašali, kako su vodili razgovore sa mnom... ne mogu se nadati uspehu, niti da će ih neko nagraditi sa neba. Ne može. Moraš biti pošten. Autoritet se stiče tako što ćeš biti pošten prema igraču, ne smeš lagati. A mene su zvali na razgovor i lagali, funkcioneri srpskog rukometa.

Vreme je pregazilo 3-2-1

Pre par meseci izašla je knjiga Dragana Đukića posvećena 3-2-1 odbrani. Zašto je ona postala retkost?

Vreme je pregazilo. Nosio te škole smo bili mi, Jugosloveni. Raspala se država, po konstituciji Slovenici nisu mogli to da igraju. Pojavila se modifikovana 5-1 koju su zvali i 3-2-1 sa Linom Červarom u Hrvatskoj, ali to nije bila klasična. Bila je jako teška za igranje, ali smo je učili od malena i nije bilo tajni ni na jednoj poziciji da je odigraš. Ta odbrana se ne uči tako brzo. Puno bodova sam u Bundesligi osvojio igrajući 3-2-1, a znajući da moja ekipa ne zna to da odigra. Znao sam, međutim, da ni moji protivnici ne znaju da napadaju tu odbranu. Sada pokušavam da igram 5-1, da pravim pritisak na srednjeg beka, da bekovi budu nesigurni. Malo se radi, treneri malo rade, igrači malo znaju. Ne može mladi trener 24-25 godina da dođe u Berlin i trenira Kopljara, Milosavljeva, Marsenića, a prestao si sa 19 da igraš. Pa gde ide rukomet, čemu ćeš ih naučiti? Treba da reaguješ u momentu sa klupe, da promeniš nešto. Nikada nećeš imati to iskustvo, a niko te neće držati ako nemaš rezultata, jer kada 10.000 ljudi krene da zviždi u „Maks Šmelingu“ onda ostaješ bez posla.

Sve sam naučio u Banjaluci

Osvojili ste prvi veliki međunarodni trofej sa Borcem 1991. godine, Kup IHF (sada EHF), a zatim niz velikih trofeja sa Gepingenom (Kup EHF 2011 i 2012) i Berlinom (Kup EHF 2018). Šta je u vašem trenerskom opusu ostalo „jugoslovensko“, a šta je „nemačko“?

Družim se puno sa legendarnim golmanom Enverom Marićem u Nemačkoj i sa ponosom kažem da sam iz Bosne i Hercegovine. Rođen sam u Hercegovini, ali sam postao čovek i rukometaš, stekao familiju u Banjaluci i volim je iznad svega. Sada bih otišao da se vidim sa Unčaninom, Belim Rađenovićem i ostalim prijateljima. Tamo sam sve naučio i s tim znanjem sam otišao u Nemačku. Imao sam sreću da sam imao najboljeg trenera Peru Janjića, koji me trenirao, uzeo u prvu ekipu, za pomoćnog trenera, moj trenerski put je povezan sa tim imenom. I sada kada odem u Zagreb, odvojim vreme, popijemo kafu i razgovaramo. To je rukomet koji sam poneo sa sobom u Nemačku. Na seminaru u Kragujevcu pre par godina sam predstavljao odbranu 6-0 koju sam učio od Janjića, Karalića, Golića, o toj odbrani sam govorio, a svako od trenera može da je prilagodi protivniku, svom sistemu i igračima. Došao sam u Veclar gde su mi rekli „imamo 6-0, ali želimo da instaliramo 3-2-1“. Bila je to 1998. godina i to je bilo iznenađenje. Borili smo se za opstanak, a završili kao peti na kraju sezone. To je bio ulaz u Bundesligu, Puno sam se menjao, učio od igrača, puno razgovarao sa njima o taktici i šta treba menjati. Oni su mi verovali, shvatili su da ih uvažavam, a kada tako priđeš odmah ti je neko simpatičniji nego da dođeš sa naredbom. Treba im naći žicu. Koliko utakmica dobiješ, a da si samo fudbal igrao na treningu. Karikiram, ali tako jeste.

Danas nema vremena za trening

Šta su posedovali nekadašnji igrači svet-ske klase poput Belog Rađenovića, a šta oni imaju danas? Koliko se to promenilo tokom decenija?

Beli Rađenović je bio u to vreme najboljih svih vremena. Koliko je bilo dobrih igrača. Šveđani, Rusi, čitav istočni blok, pa mi, Rumuni, Švabe u ono vreme, ali Beli je za mene bio vodeći. Vuja je bio najveći u svom vremenu, ali ne mogu da potisnem Belog koji je bio prototip modernog igrača. Govorimo o šuteru, Dinaru, Isakoviću koji je igrao fenomenalno 5--1 i bio dobar kontraš. Beli je igrao centralnog u 3-2-1, 3 i 4 u 6-0, srednjeg beka, zabijao 8-9 golova sa levog beka i vukao kontru i polukontru. Hajde nađite mi igrača sa tim karakteristikama? Teško, ali neću da kažem da ne mo-

že. Treniralo se, ponedeljak 2, utorak 2, sreda 1, četvrtak 2, petkom 1 trening, subotom se igralo. Sada nema tri treninga tokom nedelje. Nemaju treneri vremena da nauče igrače. Dođu iz juniora, nisu naučili dovoljno, krene Bundesliga i samo putuješ. Pa kakav je to rukomet?

Niste oročili dokle će trajati karijera. Šta vam je cilj sa Rusijom?

Uvek je dozvoljeno sanjati. Da nema toga, bilo bi dosadno. Hoću da pokrenem Ruse. Oni su velika sila, a imaju kompleks. Stalno su u defanzivi, kada razgovaraš, kada predlažeš, kada hoćeš nešto da preduzmeš, uvek su korak nazad, nikako da preduzmu. A ovako kada vidiš, to je ogrom-

Rođen sam u Hercegovini, ali sam postao čovek i rukometaš, stekao familiju u Banjaluci i volim je iznad svega

no prostranstvo, to treba videti, Moskva kako izgleda. Zaustavio sam pre neki dan trening, radio taktiku pred Nexe protiv dva pivotmena. Imamo taktiku da nikada ne dam pivotu da stoji, nego da ga ja nameštam. I ne ide, dođe igrač i stoji pored njega. Tražio sam od Atmana da prevede „zašto se stide ruski igrači, zašto se ne guraju?“. Niko ne odgovara, a tražim odgovor. Pa to je moderan rukomet. Ne možete igrati Evropu kao po jajima. Nisam imao Kosorotova, Santalova i Škurinskog protiv Ukrajinaca u kvalifikacijama, a Žitnjikov je tek izašao iz korone. Nisam imao bekove, a znate da je i nategnuto politički između država. Kada se oni vrate, to će biti respektabilna ekipa da se potučem i sa jačima. Moram da im dočaram kulturu rukometnu da se ide u kost, da se ide jako. Nisam Španac da se ide na loptu, presing, za to nemam vremena, za to je potreban trening. Imao sam samo dva pred Ukrajince. Neke stvari koje hoćeš da radiš ne možeš da stigneš, ali moraš da improvizuješ – jasan je na kraju razgovora za magazin 40x20, Velimir Petković. ■

ULOGA PIVOTMENA u napadu na zonske formacije 3:2:1 i 4:2

Današnji rukomet zahteva od ekipa da budu pripremljene na različite taktičke situacije kako u fazi odbrane tako i u fazi napada. Svaka ekipa bi trebalo da poseduje veliki broj taktičkih rešenja u obe faze rukometne igre koja moraju biti dobro uvežbana. Svaki pojedinac, u različitim sistemima igre, ima određenu ulogu koja treba da odgovara njegovim tehničko-taktičkim kvalitetima. Jedan od bitnih faktora uspešnosti u igri može biti i raspodela pojedinačnih zadataka (uloga) kao i nastojanje igrača za uspešnu realizaciju istih.

Određena rešenja u napadu proizilaze iz nastojanja da se osujeti taktička aktivnost igrača u odbrani. Najčešće zastupljena podela odbrambenih sistema jeste podela na zonske, individualne i kombinovane. Svaka odbrana, bilo da pripada individualnom, zonskom ili kombinovanom sistemu ispunjava neke od sledećih pet principa:

- princip gustine;
- princip dubine;
- princip širine;
- princip elastičnosti i
- princip pravovremenosti i ekonomičnosti. (Malić i Dvoršek, 2011)

Zonske odbrane dele se na "plitke" i "duboke", a kako se u ovom tekstu bavimo "dubokim" zonskim odbranama, obratićemo pažnju na zonske odbrane 3:2:1, 4:2.

Dubokim zonskim odbranama ekipe štite svoj gol od izrazito dobrih šutera sa bekovskih pozicija, ali imaju nedostatak jer u zadnjoj liniji (iza svojih leđa) ostavljaju veliki nebranjeni prostor.

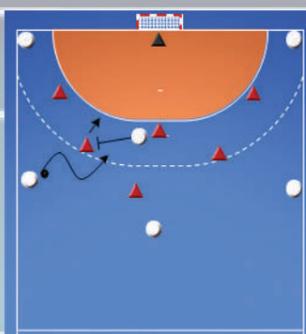
Uloga pivotmena u napadu na duboke zonske odbrane zavisi od:

- taktičkih zamisli ekipe koja je u napadu i
- promenljivih situacija u toku napada – kretanje i postavka odbrambenih igrača

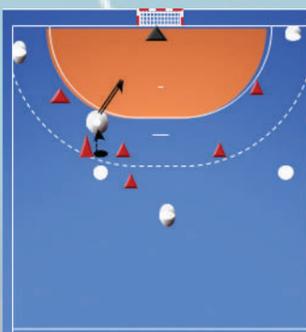
Osnovni zadaci pivotmena u napadu na duboke zonske odbrane se ogledaju u blokiranju odbrambenih igrača, utrčavanju u prazan prostor, odigravanju duplog pasa i šutiranju na gol.

Blokada pivotmena prema halfu

Prvo taktičko rešenje u kojoj pivotmen ima značajnu ulogu jeste blokada odbrambenog „halfa“ (slika 1) u nameri da se ostvari prostor za šut beka ili asistencija prema pivotmenu. Blokada i deblokada pivotmena (slika 2) se može primeniti na svim igračima prednje linije zonske odbrane 3:2:1.

Slika 1
Blokiranje
desnog halfa

Slika 2
"Deblokada"
pivotmena

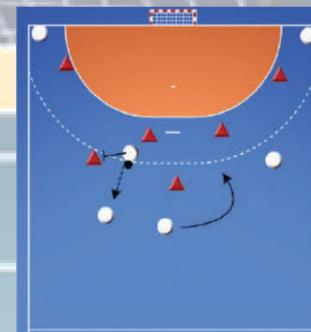
Istrčavanje pivotmena i podbacivanje lopte levom beku

Nakon istrčavanja pivotmena na 9 metara, između prednjeg centra i desnog halfa, on dobija loptu od srednjeg beka (slika 3). Za to vreme levi bek pravi lažnu kretanju široko u levu stranu i u momentu kada pivotmen primi loptu, pravi snažnu promenu pravca kretanja u desnu stranu bez lopte i koristi blokadu pivotmena (slika 4). Nakon prijema lopte levi bek ima više mogućnosti za rešenje napadačke akcije, a od njegove tehničke i taktičke obučenosti zavisiće uspešnost napada.

Takođe, u ovoj akciji, srednji bek može izvesti i direktan pas prema levom beku nakon njegove lažne kretanje.

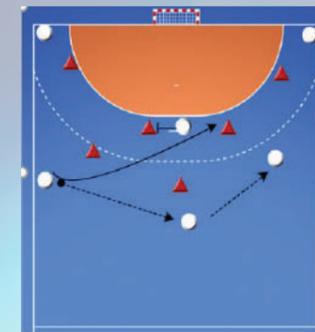
Slika 3
Izlazak
pivotmena
i prijem lopte

Slika 4
Saradnja
pivotmen
- levi bek

Blokada centarhalfa nakon ulaska levog beka na poziciju drugog pivotmena

Akcija može započeti odvlačenjem levog beka nakon čega lopta dolazi do srednjeg beka a zatim i do desnog beka. Levi bek, koji je započeo akciju, nastavlja svoju kretanju ispod desnog beka i dola-

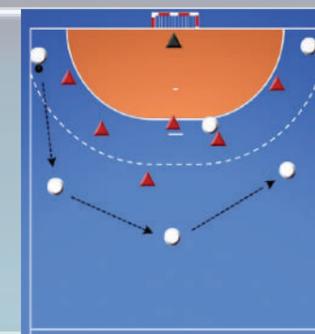
Slika 5
Blokada centarhalfa u trenutku ulaska levog beka na poziciju drugog pivotmena

zi na poziciju drugog pivotmena. U trenutku kada levi bek "prolazi" kroz odbranu, pivotmen blokira centarhalfa kako bi omogućio lakši prolaz levom beku (slika 5).

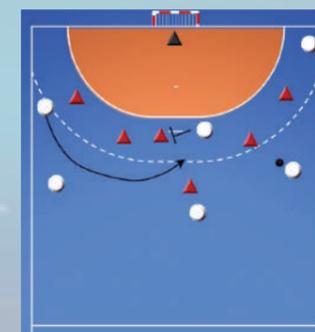
Ovu varijantu možemo odraditi i sa desnim bekom, a akcija može početi „odvlačenjem“ levog ili desnog beka.

Uloga pivotmena prilikom utrčavanja krilnog igrača

Akciju započinje levo krilo napuštanjem svoje pozicije nakon dodavanja lopte levom beku i nastavlja kretanje prema desnoj strani napada, odnosno prema poziciji levog halfa u odbrani. Zadatak pivotmena je da blokira centarhalfa sa njegove leve strane kao bi levo krilo imalo neo-

Slika 6
Dodavanje
krilnog igrača
i "ulaz" za loptom
sa istovremenom
blokadom
centarhalfa

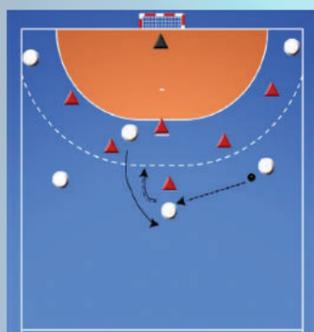

Slika 7

metan prostor za prijem lopte i realizaciju (slika 6 i 7). Ukoliko desni bek nema mogućnost davanja levom krilu koje je utrčalo na drugog pivotmena usled „preuzimanja“ od strane centarhafa, otvara se šansa da se lopta doda pivotmenu koji će nakon prijema lopte imati mogućnost šutiranja na gol.

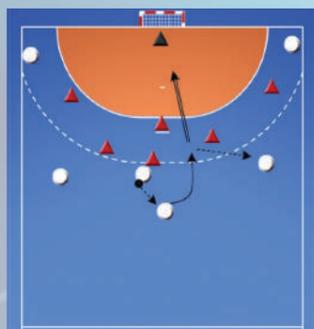
Ukrštanje srednjeg beka i pivotmena

Kod ove akcije pivotmen nema zadatak da blokira odbrambenog igrača, ali svojom kretnjom bi trebalo da „poremeti“ odbrambene igrače i da iznenadi protivničku odbranu brzim i snažnim šutom (slika

Slika 8

Saradnja pivotmena i srednjeg beka

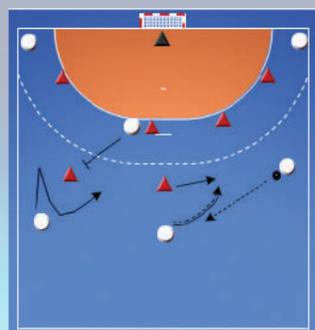

Slika 9

8 i slika 9). Pored dobre saradnje srednjeg beka i pivotmena, za uspešnost akcije je neophodno da pivotmen poseduje dobre motoričke sposobnosti, da dobro uočava situaciju na terenu i da prepozna u kojoj situaciji bi mogao da šutira na gol ili da doda loptu beku.

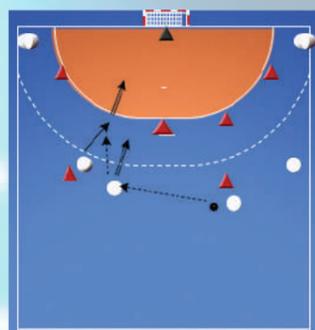
Blokada „navođenjem“ u zonskoj odbrani 4:2

Nakon zabadanja desnog beka lopta dolazi do srednjeg beka koji ovom prilikom ne dodaje loptu

Slika 10

Blokada „navođenjem“ i neke mogućnosti realizacije napada

Slika 11

pivotmenu već vršu odvlačenje u desnu stranu. Za to vreme pivotmen izlazi duboko kako bi blokirao prednjeg odbrambenog igrača koji je postavljen ispred levog beka.

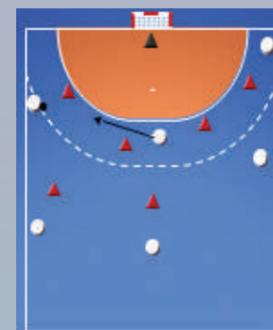
Levi bek vrši promenu pravca kretanja bez lopte, kako bi najpre prednjeg odbrambenog igrača pomerio prema aut liniji a zatim ga „naveo“ na blokadu koju će postaviti pivotmen (slika 10).

Nakon izvršene kretnje prema aut liniji, levi bek nastavlja kretnju prema sredini terena. Kako je srednji bek „pomerio“ levog prednjeg igrača a pivotmen izblokirao desnog prednjeg igrača, levom beku se stvara prilika da nastavi kretnju i šutira na gol (slika 11).

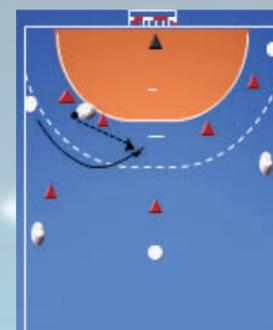
Utrčavanje pivotmena u prazan prostor

U ovoj varijanti (slika 12 i 12a) pivotmen koristi momenat nepažnje centarhafa i utrčava u prazan prostor između krajnjeg igrača i centarhafa, gde dobija loptu od levog krila.

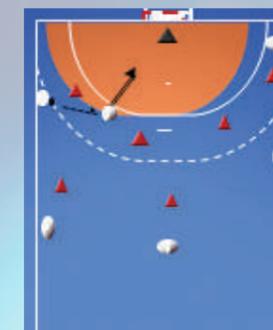
U drugoj taktičkoj varijanti (slika 13 i 13a), pivotmen nakon prijema lopte posle utrčavanja u prazan prostor, dodaje povratnu loptu levom krilu koje nastavlja kretanje i napada prazan prostor ili dodaje loptu desnom beku.

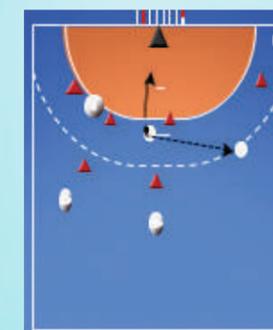
Slika 12

Slika 13

Slika 12a

Slika 13a

Zaključak

Pivotmen je igrač koji u savremenom rukometu ima značajnu ulogu u fazi napada. Njegova uloga u napadu na duboke zonske odbrane je definisana njegovim tehničko-taktičkim sposobnostima. Osim individualnih karakteristika, ulogu pivotmena u fazi napada definišu grupna i kolektivna taktička aktivnost, kao i dešavanja u toku igre koja mogu biti izrazito promenljivog karaktera. Upravo dobra tehničko-taktička obučenost igrača na poziciji pivotmena, kao i njegova „prilagodljivost“ trenutnim situacijama na terenu, može biti ključna za postizanje pozitivnog rezultata. Igra bez pivotmena u napadu, na duboke zonske odbrane, nema taktičku opravdanost jer odbrani ostavlja mogućnost lakšeg kontrolisanja protivničkih igrača bez poteškoća koje nosi preuzimanje igrača po dubini. ■

Literatura

- Draganić, D. (2018). *Metodski postupak u obuci i usavršavanju individualne tehnike kružnog napadača*, Završni rad, Fakultet za sport i fizičko vaspitanje, Nikšić
- Imamović, S. (2010). *Priručnik za mlade trenere rukometa*, Poreč
- Kostić, J. (2014). *Uloga pivotmena u rukometu*, Diplomski rad, FSFV, Beograd
- Malić, Z. i Dvoršek, B. (2011). *Rukomet – pogled sa klupe*, Zagreb: Hrvatska olimpijska akademija.
- Marković, S. (1997). *Rukomet tehnika*, Fakultet za fizičku kulturu, Priština

TEHNIČKO-TAKTIČKA OBUKA I PRIPREMA krilnih i spoljnih napadača u fazi napada

Svi činioци (TEH-TA-FIZ-PSIH), koji utiču na krajnji cilj, su u neverovatnoj povezanosti. Mi ćemo se, trenutno, posvetiti tehničko-taktičkoj pripremi rukometaša na bekovskoj i krilnoj poziciji. Mnogo je definicija koji govore o ova dva elementa a mi ćemo odabrati neke.

Pod tehnikom podrazumevamo sposobnost rukometaša da upravlja efektima kretnih struktura i strukturnih jedinica koji čine sadržaj takmičarske aktivnosti.

TEHNIKA RUKOMETNE IGRE U NAPADU

sa loptom bez lopte

Pod taktikom podrazumevamo sposobnost igrača da u saradnji sa trenerom ukomponuje postojeće stabilnosti, eliminiše nedostatke i one efekte koji kočice postizanje vrhunskih rezultata.

TAKTIKU DELIMO

individualnu grupnu kolektivnu

Oblast je izuzetno široka, pa ćemo se opredeliti samo za ono najbitnije, i navesti neke primere:

Što se tiče tehnike i igre sa loptom najvažnije je: osnovni stav igrača sa loptom, držanje lopte, hvatanje-dodavanje lopte, zamasi sa loptom, vođenje lopte, zaustavljanje sa loptom, bacanje na gol, finta, navođenje, zabadanje, odvlačenje, ukrštanje, prodiranje i blokada.

Izuzetno je bitno držanje lopte jer od toga zavisi pravilno bacanje lopte na gol, dodavanje lopte sa igraču i početak vođenja lopte. Loptu možemo držati jednom rukom, jednom rukom uz pomoć druge i sa dve ruke. Loptu, jednom rukom, možemo držati plitkim hvatom (jagodicama prstiju) i dubokim hvatom (dlanom).

Ako bi prema nama bile upućene visoke ili niske

lopte onda bi koristili hvatanje jednom uz pomoć druge ruke.

Najviše se koristi držanje lopte sa dve ruke jer tako najviše možemo da manipuliramo.

Kada govorimo o šutu s bekovskih pozicija možemo ga izvesti sa zemlje (iskorakom leve ili desne noge ili otklonom trupa). Lopta pri izbačaju može biti u visini glave, kuka, kolena)

Skok šut se izvodi uglavnom sa jače (odrazne) noge, suprotno od ruke kojom šutiramo. Pri ulazu na prazan prostor igrači sve češće šutiraju i sa slabije noge. Samo ponekad se šutira posle sunožnog odraza. Krilni igrači često šutiraju sa „slabije“ noge. Svi oni mogu šutirati na prvi mah ili sa zadržkom.

Sledeće čime bi se pozabavili su finte. One imaju dva dela: sporije (lažno kretanje), kako bi namamili odbrambenog igrača da ode u nama željenu stranu i brzo (stvarno kretanje) koje je eksplozivno i prethodi samoj realizaciji ili daljem dodavanju lopte sa igraču, ili vođenju lopte u željenom pravcu. I kod krilnih i spoljnih igrača finta je vrlo bitna jer posle toga sledi, uglavnom, skok šut. Tada treba obratiti pažnju na doskok i eventualni pad. Za to su vrlo bitne vežbe parterne gimnastike kako bi igrači stekli sposobnost što uvežbanijeg prizemljenja i tako smanjili mogućnost povrede.

Da bi sve bilo ubojito i na efikasan način sprovedeno u delo, svemu ovome je prethodnica zalet i zato ćemo mu malo više posvetiti vremena.

Od trenutne situacije, morfoloških karakteristika i motoričkih sposobnosti igrača zavisi sa koje će udaljenosti biti započeo.

ZALET

sa loptom bez lopte

Zalet bez lopte podrazumeva zahtev da igrač ne sme primiti loptu u mestu već u kretanju. Zna-

mo da u okviru obučavanja ovog elementa možemo koristiti bar nekoliko tehnika rada nogu: donožni, zanožni i prenožni (bočni zaleti) i čeonni. Drugi detalj je pravac i smer zaleta. Na osnovu svega ovoga možemo reći da bek ima sedam varijanti zaleta.

• direktan, široki i u sredini (pravolinijski)

• polukružno na levu i desnu stranu

• sa promenom pravca (na jednu ili drugu stranu)

Zbog čega smo akcenat stavili na zaletu? Ako smo rekli da jedan bek ima sedam mogućih pravaca zaleta onda su to, u slučaju trojice bekova, 343 različite kombinacije. Što smo više uvežbani veća je mogućnost i kasnije kombinatorike sa krilima i pivotmenima. Zato je vrlo bitno uve-

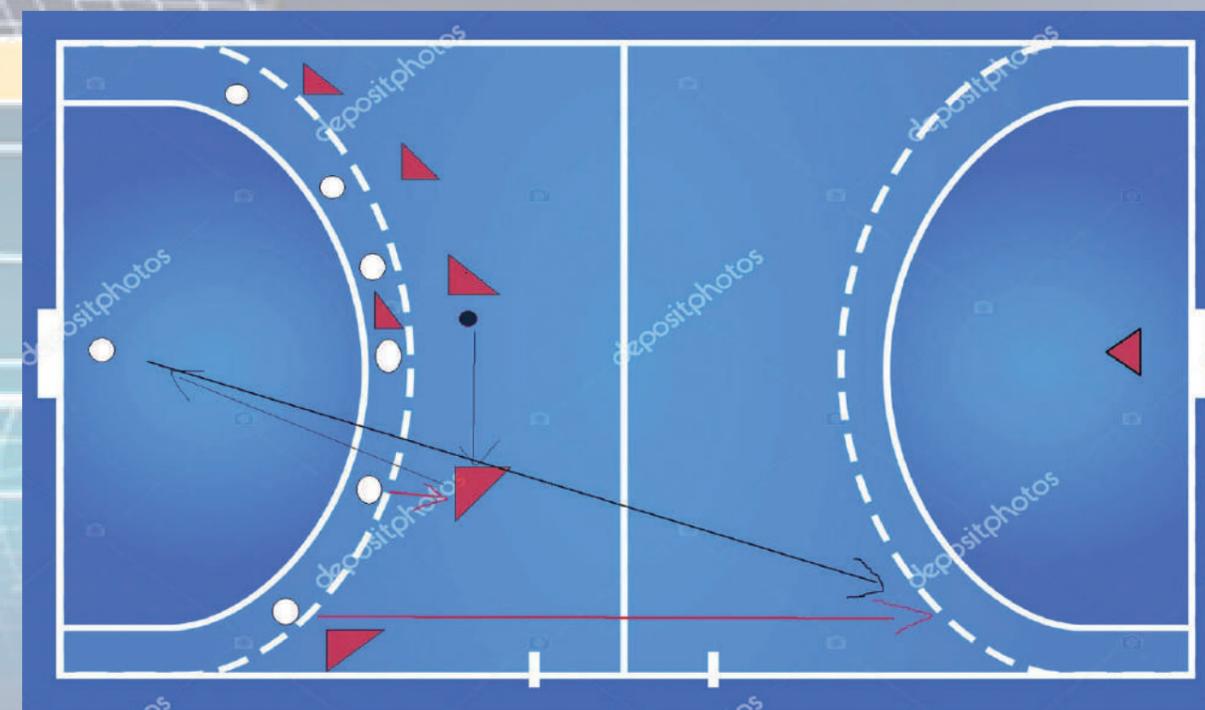
žbavanje ekipe jer kad se promeni samo jedan igrač, broj mogućnosti, dok se ponovo ne uvežbamo, opada.

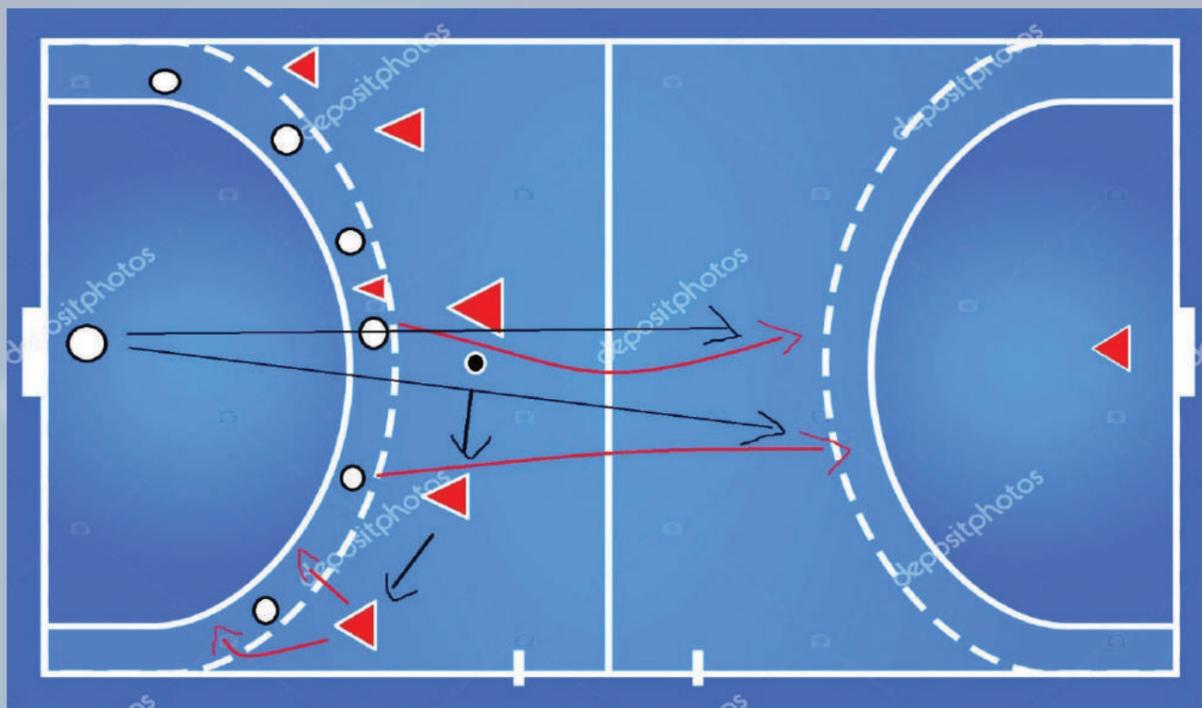
Navešćemo neke primere gde u različitim delovima napada učestvuju bekovi ili krila:

- Iz pozicionog napada bekovi šutiraju, a krila trče u kontranapad.

Postavljena poziciona igra u napadu, odbrana 6:0 sa izlaskom drugog igrača u odbrani. Koristeći uobičajene principe napad treba da postigne gol. Pošto levi bek šutira u kontru ide prvi igrač sa leve strane u odbrani. Golman mora da ima pripremljene lopte pored stativa kako bi brzo uposlio igrača koji je krenuo u kontranapad. Golman na suprotnoj stranu brani a vežba traje sve dok bek ne šutira deset puta na gol i dok krilo toliko puta ne istrči u kontru.

•••••

Iz pozicionog napada krila šutiraju a bekovi idu u kontru.

Pozicioni napad se izvodi maksimalno brzo. Kada lopta dođe do krilnog igrača prvi odbrambeni igrač svojim postavljanjem na liniji 6 m, omogućava krilnom igraču u napadu da šutira.

Igrač u napadu treba da vežba ulazak na šut iz uže i šire pozicije. U momentu kada šutira na gol, po dogovoru jedan od drugih ili trećih igrača u odbrani kreću u kontranapad. Nakon odbrane golman uzima pripremljenu loptu i dodaje je igraču koji je u kontranapadu. Kontra-

napad se završava šutem a golman na drugom голу brani.

- *Kombinovano ukrštanje srednjeg i desnog beka i desnog krila da bi nakon dijagonalne lopte za levog beka ušli u ukrštanje levog beka sa levim krilom koje dodaje loptu desnom krilu za nastavak. Krila posle ukrštanja prelaze na liniju. Sve to se odvija i sa druge strane*

Reći ćemo nešto i o ukrštanju pošto su ga vrhunске ekipe dovele do savršenstva:

Ukrštanje je izmena dva igrača u napadu ispred odbrambenog igrača u suprotnim smerovima kretanja.

Postoji: jednostruko, dvostruko, višestruko i ono može biti usko i široko.

Izvodi se u fazi kretanja igrača koji ukršta, posle čega se izmenjuje posed lopte čime se zbunjuje odbrambeni igrač koji svojim kretanjem sprečava jednog napadača dok drugi napadač stvara višak i uspešno nastavlja akciju.

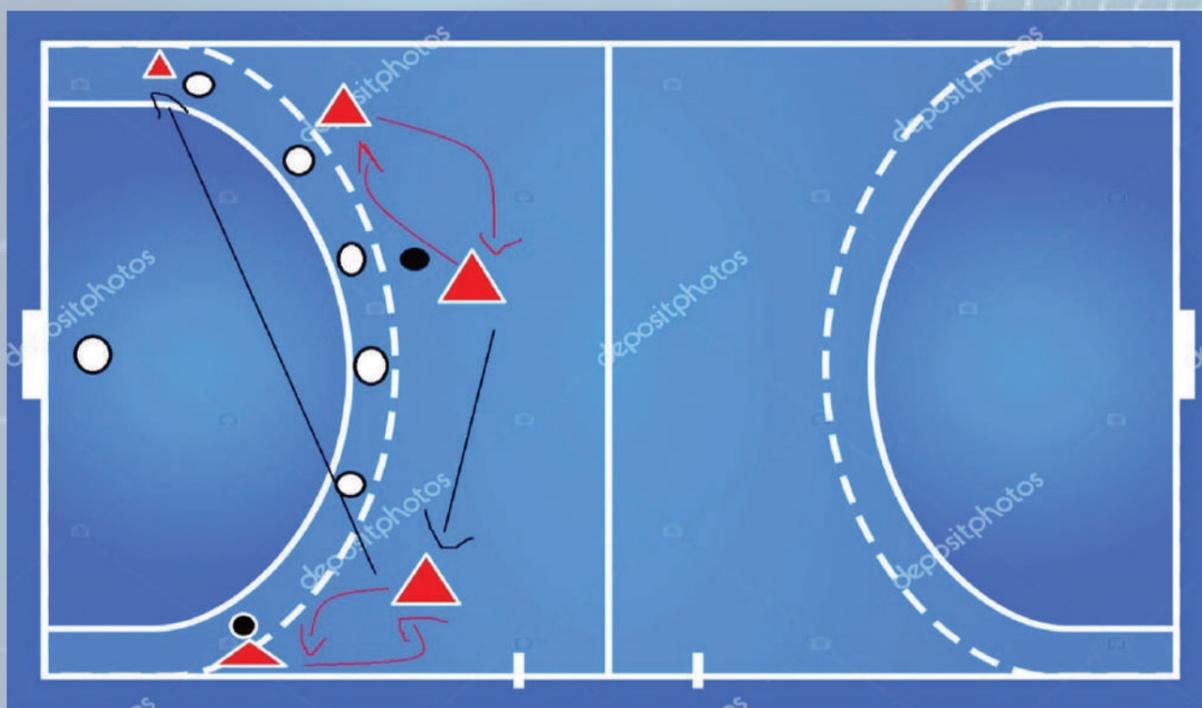
Oba napadača u isto vreme idu prema odbrambenom igraču. Igrač koji ukršta ima dvostruko delovanje, da čeonom blokadom ili odvlačenjem odbrambenog igrača u željenom smeru

otvara prostor saigraču. Predaja lopte se vrši na malom prostoru(oko pola metra) a lopta se može predati nadhvatom ili podhvatom. Igrač koji ukršta je taj koji je usredsređen na situaciju na terenu. Posle predaje lopte igrač kome je ukrštano dolazi u posed lopte i odlazi suprotno od igrača koji mu je predao loptu. Ukrštanje ima zadatak da u prvom naletu spreči odbrambenog igrača da izađe.

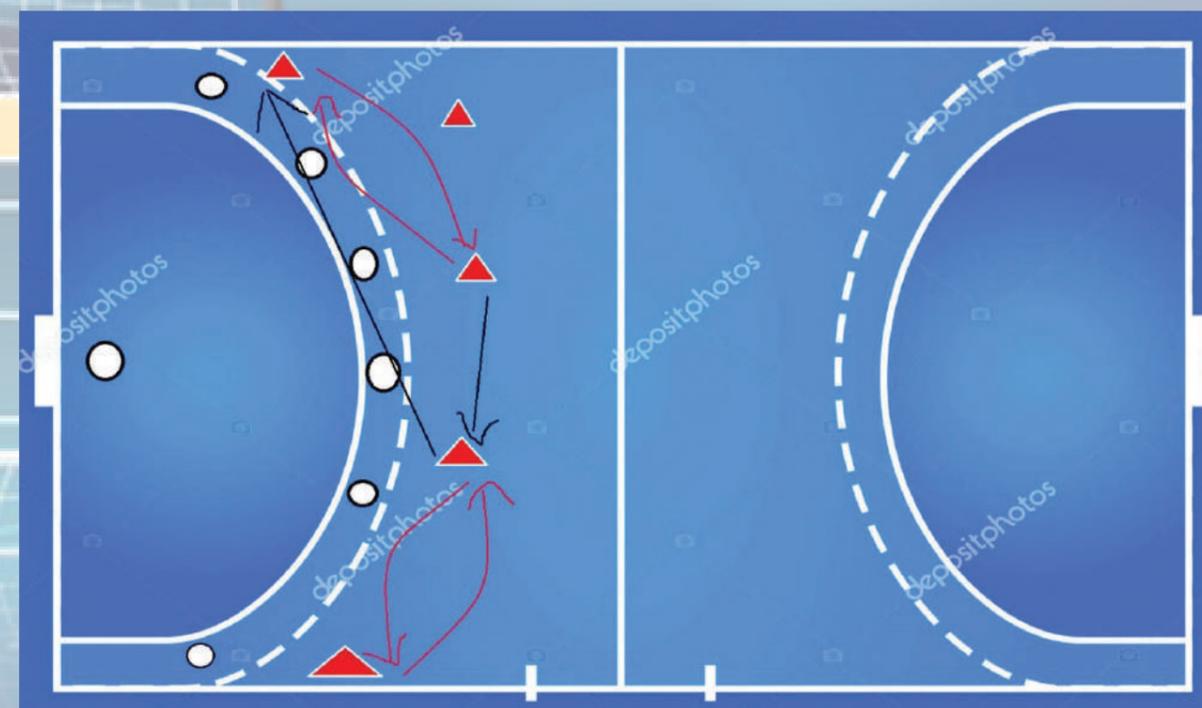
Ovo je samo mali osvrt na aktivnosti bekova i krilnih igrača i na njihove obaveze prema, možda, najčešćim aktivnostima u napadu. ■

Legenda:

Crnim strelicama je označena putanja lopte, dok je crvenim označeno kretanje igrača. Legenda važi za sve prikaze.

Situacija kada srednji bek ukršta desnom beku

Situacija kada srednji bek ukršta desnom krilu

“3:2:1 – Povratak korenima”

Rukomet na našim prostorima je na žalost već godinama u deficitu kada je reč o stručnoj literaturi. Na prste jedne ruke mogu se nabrojati autori i knjige koji se bave suštinom same igre, te je svaki pokušaj da se nešto na tom polju promeni vredan pažnje i svake pohvale. Sa željom da se postojeće stanje menja i poboljša, prvi korak napravio je dokazani rukometni stručnjak Dragan Đukić koji je napisao knjigu pod nazivom “3:2:1 – Povratak korenima” tipu zonske odbrane, dugo godina karakterističnom za jugoslovensku školu rukometa i svu njenu specifičnost.

Promocija knjige održana je na Fakultetu za sport Univerziteta “Union – Nikola Tesla”. O knjizi su na promociji, osim autora, govorili Dragan Adžić, trener rukometašica Budućnosti i nekadašnji selektor ženske reprezentacije Crne Gore, predvodnik zlatne generacije jugoslovenskog rukometa i istaknuti trener Veselin Vujović, kao i redovni profesor Fakulteta za sport na Novom Beogradu i jedan od najvećih stručnjaka iz oblasti fizičke pripreme, prof. dr Vladimir Koprivica.

– Dragan Đukić je jedan od naših studenata, završio je i master i ovo je prilika da mu čestitamo na

njegovom delu. Ono što bih posebno istakao kao izvanredno je naslov njegove knjige u kome stoji – povratak korenima. Sa legendarnim Branislavom Pokrajcem sam imao prilike da razgovaram o toj našoj čuvenoj odbrani. Pamtim kada je nastala i koliko je to u svetu rukometa bilo iznenađujuće. Poziv da se vratimo korenima je jedan od najboljih naslova koje bi čovek mogao da podari ovakvom delu – rekao je profesor Koprivica.

Recezent knjige bio je Dragan Adžić, koji je specijalno za ovu priliku doputovao iz Podgorice, iako je takmičarska sezona u punom jeku.

– Drago mi je što sam ja recenzent Đukićevog prvenca koji kao čovek, ali i vrhunski trener ima više darova, a jedan od njih je da vrlo pitko prenosi igračima ili igračicama to što želi. Takođe, ima i talenat da to što želi prenese i lepo uobličii na papiru. Taj dar nema nas puno trenera, tako da je njegov uspeh što se tako iskazao još veći. Prvi značaj knjige je što će ovaj vid odbrane moći da koriste i naši naslednici. U ovom povratku korenima sažeto je i sve ono što je svojstveno jugoslovenskoj školi rukometa. Ova odbrana 3:2:1 izvedena je iz našeg mentaliteta, što ne damo na sebe, što želimo da poredimo jače. Ovo je samo prvenac, i želim da

se Dragan nakon njega opusti i napiše još stvari, te nam tako prenese znanja – konstatovao je Adžić.

I Veselin Vujović nije krio svoje oduševljenje:

– Prijatno sam iznenađen knjigom, njenom estetikom i onim što je dokazala i prikazala. Knjiga govori o odbrani koja je mojoj generaciji, ali i generacijama pre moje donela toliko važnih rezultata. Sve je jednostavno objašnjeno, da i treneri koji se ne razumeju baš u ovu odbranu, mogu ovde sve da pročitaju. Ukoliko u ovoj odbrani imate formiranog centarhalfa, igrača odbrane, onda će on da pomaže saigračima i da ih razigrava. Moj savet trenerima je da krenu od te tačke i da formiraju dobrog centar halfa. Ova knjiga naravno ide u istoriju, jer narod koji nema istoriju nije narod. Današnji rukomet je puno napredovao, ali smatram da bi ova odbrana ponovo bila težak zadatak za sve evropske reprezentacije. Hvala Draganu što je napisao ovu knjigu i želim da kažem da u svemu ovome nije sam – poručio je Vujović.

Autor Dragan Đukić, nekadašnji trener klubova poput Crvene zvezde, Metaloplastike, PIK Segeda, skopskog Vardara, ČSM Bukurešta, odnosno, selektor Crne Gore, Izraela, Velike Britanije, Švajcarske, Makedonije i Jordana. ovako vidi urađeno:

– Pre neki dan sam pročitao rečenicu koja glasi: “Osnovni cilj edukacije nije da se stvari nauče, već da se ne zaborave!” U svemu tome moram da kažem da je sama knjiga sublimacija svih znanja koja su proistekla na prostorima bivše Jugoslavije. Nadam se da ćemo ovim, tu čuvenu odbrambenu formaciju dovesti na mesto na kojem treba da bude. Naslov je simboličan, jer sa jedne strane govori o odbrani, a sa druge strane na specifičan način odbrojava da krenemo da se restartujemo i da iznova tražimo sebe, da se ne stidimo onoga što smo i da i te kako ima vrednosti na svim ovim prostorima. Bio sam svestan da knjiga izdata 2020. ne može da izgleda kao knjiga iz 1970. Mora da izgleda drugačije i da priđe čitaocu na jedan drugi način. Želeo sam da presvučemo knjigu u jezik koji današnji čitaoci razumeju. Takođe, smatrao sam da knjiga treba da izađe i na engleskom jeziku kako bi ljudi u svetu bili svesni njenog značaja. Isto tako, biće objavljeno i elektronsko izdanje. U knjizi se nalaze skriveni tragovi koje će pažljivi čitaoci moći da pronađu, a pokušao sam da pišem i na “pavićevski” način. Da možete da čitate odakle god hoćete knjigu i da je razumete. Da vas iz svake tačke vodi ka istom cilju. Ova knjiga više nije samo moja, već naša i vaša. Nadam se da ćete je čitati na sebi svojstven način – zaključio je Đukić. ■

Recept za uspeh škole RUKOMETA

Dobra organizacija je preduslov da jedan sportski klub efikasno funkcioniše i da se razvija u pravom smeru. Rukometni klub Novi Beograd je osnovan 2009, i od tada je u njegovom okviru počela sa radom i škola rukometa. Već dvadeset jednu godinu pored trenerskog posla, bavim se i organizacionim delom vođenja kluba. Od početka moje trenerske karijere u URK Studentski grad, preko osnivanja i vođenja RK Novi Beograd, zatim mog prvog inostranog angažmana gde sam u Makabiju iz Tel Aviva od „nule“ stvorio prepoznatljivu školu za izraelske uslove i danas gde ponovo vodim RK Novi Beograd. Na osnovu napred navedenog smatram se kompetentan da sa vama podelim moje iskustvo u predmetnoj materiji. U narednom izlaganju pokušaću da vam približim način na koji je organizovana i kako radi škola rukometa RK Novi Beograd.

Ko hoće nađe način – ko neće nađe razlog!

Da bi jedan rukometni klub funkcionisao kako treba mnogo segmenata mora da bude ispunjeno. Ja ću izdvojiti nekoliko najbitnijih bez kojih po mom mišljenju ne može da se napravi stabilan i zdrav klub koji će raditi na optimalan način, upravo onako kako se mi trudimo da radimo. Svaki od segmenata koje ću dotaći su izuzetno važni i bez njih se ne može. U tom lancu koji čine jednu ozbiljnu školu rukometa izdvaja se najbitnija karika – treneri, i sa njima ću početi.

Treneri

Odabir trenera je veoma kompleksan ali i ključan faktor da bi škola rukometa funkcionisala po određenom modelu. Trener pre svega treba da bude dobar čovek, pedagog, sa izraženom

dobrom komunikacijom sa decom. U poslednje vreme ih je sve manje i jako ih je teško naći. Trenutno u RK Novi Beograd radi šest trenera i to: Igor Nikolić, Nemanja Babić, Lazar Stevanović, Boris Grk, Miloš Vujić i Nikola Maksimović.

Rukomet je po popularnosti u Srbiji tek na petom ili šestom mestu. Takva nam je trenutno i masovnost. Jedan od najvećih problema rukometa u Srbiji je to što je unazad 5-10 godina dosta odličnih trenera, pre svega u radu sa najmlađima i specijalista za animiranje dece za rukomet, napustilo trenerski poziv. Razlozi su mnogostruki, a kreću se od opšteg stanja u rukometnom sportu, nesigurnih primanja, materijalne motivacije, prirode posla koja nije nimalo lak, do nedostatka motivacije da se od početnika stvara seniorski igrač. Veliki broj trenera želi da radi ili počne svoju karijeru sa seniorskim ekipama ili sa takmičarskim selekcijama što stvara veliku prazninu u animaciji nove dece za bavljenje rukometom. Kada je osnovan RK Novi Beograd jedan on najbitnijih uslova koji sam sebi postavio je da svi treneri u klubu budu profesionalci – pre svega u smislu da im je rukomet jedini posao. Procenio sam da sa trenerima koji rade neki drugi posao tokom dana ne možemo da omasovimo članstvo što je bio primarni cilj u početku. Ako 4 ili 5 trenera istovremeno nije po školama gde se kroz prezentaciju rukometne igre trudimo da privolimo decu da se bave rukometom, bitan segment – masovnost neće biti na potrebnom nivou. To je jedini način da klubovi budu masovni i da

se stvori široka baza dece. Prvi trenerski tim u Novom Beogradu činili su Miloš Simić, Miloš Čučković, Branko Milošević i Nikola Maksimović.

Svi oni imaju velike zasluge što je RK Novi Beograd za samo tri godine postojanja brojao 200 članova. Upravo potpuna posvećenost poslu gde smo svi bili angažovani od jutra do sutra je dala rezultate.

Kada god se prave nove grupe ili popunjavanju postojeće sa novim članovima u Novom Beogradu svi treneri imaju određena zaduženja. Svakako da najveći obim posla po školama pada na teret trenera koji će formirane grupe i trenirati ali i ostali treneri su u obavezi da doprinesu sa dovoljno časova animacija u periodu kada to isplaniramo. Često uključujemo i starije igrače – juniore i seniore da pomognu. Takva strategija nas je dovela do impozantne brojke od 280 članova 2014. godine. U prethodnih 6 godina brojnost je u padu.

Podela grupa i selektiranje novih polaznika

Trenutno u RK Novi Beograd okupljamo 170 članova od najmlađih polaznika do seniora. Od jula ove godine do danas podigli smo članstvo za 70 dečaka

.....

i devojčica kroz aktivnosti koje ću detaljno opisati u poglavlju teksta koji govori o našim aktivnosti za vreme pandemije Koronavirusa. Trenutno klub ima 11 grupa, 5 grupa mini rukometa, 6 takmičarski selekcija od pionira do juniora i seniorski tim.

Kada se odlučimo da u školama radimo selekcije novih članova trudimo se da ispoštujemo nekoliko koraka... Pre svega razgovor sa direktorom određene škole u kome predočavamo planiranje prezentacija na časovima fizičkog vaspitanja. Predstavimo plan tih prezentacija, kada bismo radili, koliko časova i kojim uzrastom. U RK Novi Beograd se baziramo na uzrastu od 1. do 4. razreda. Do pre nekoliko godina smo radili sa uzrastom dece 3. i 4. razreda a ovim spuštanjem na niže razrede pokušavamo da se „borimo“ sa fudbalom, košarkom, odbojkom pa i nekim borilačkim sportovima koji selektiraju decu u prvom razredu, a mnogi još u obdaništima... Na taj način trudimo se da pridobijemo decu pre drugih, popularnijih sportova i time svakako selektiramo decu sa boljim sportskim predispozicijama. U svim školama u kojima radimo uglavnom se zadržavamo 2 do 3 nedelje i trudimo se da u tom periodu sva odeljenja od prvog do četvrtog razreda „prođemo“ dva puta. Čas rukometa treba da bude što jednostavniji. Predstavljanje kluba i trenera u par rečeni-

ca, objasniti šta ćemo raditi na času i počinjemo. Posle kratkog zagrevanja i nekoliko motoričkih vežbi kroz štafetne igre sa loptom (gde se odmah primete kvalitetnija, nadarenija deca) delimo ih u dve ili više ekipe i igramo mini rukomet. U kratkim crtama se objasne osnovna pravila (bez zadržavanja na manje bitnim pravilima za taj uzrast). Tokom igre upisujemo decu za koju smatramo da im rukomet leži kao sport. Često toj deci koja se na času ističu dajemo klupski poklon čime ih dodatno podstičemo da dođu u klub na probne teringe. Pred kraj časa zadržavamo igru (uglavnom kada im je najlepše, da bi došli da probaju u klub) uz objašnjenje gde i kada da dođu na probni trening. Svima sa časa delimo klupski flajer gde su sadržane osnovne informacije o klubu, kontakt telefon i e-mail. Roditelje dece koju smo „ubeležili“ kontaktiramo i pozivamo na nekoliko besplatnih probnih treninga. Time postizemo da pored dece koja će doći na osnovu podeljenog flajera (masovnost takođe bitna) dođu i ona deca za koju smatramo da su talentovana za rukomet. Tako pored masovnosti dobijamo od početka formirane grupe, potencijal i dobru podlogu za dalji rad. Kada uspemo da dovedemo decu na naše probne treninge što je ispostavilo se teži deo, dolazi lakši deo a to je da ih zainteresujemo, motivišemo za rukomet a

tu je najbitniji sadržaj rada. Trening mora biti zanimljiv i sadržajan i na tome u klubu posvećujemo veliku pažnju kroz jedinstven plan rada sa svim uzrastima, u ovom slučaju najmlađima.

Na teritoriji Novog Beograda (najbrojnija Opština u Beogradu sa preko 500.000 stanovnika) trenutno imamo 5 punktova (škola, gde imamo mini rukomet) a u planu je da se proširimo na 8 škola. Time bismo postigli da imamo mnogo veću bazu a samim tim i veći izbor dece za takmičarsku selekciju. Sa najmlađim polaznicima radimo 3 puta nedeljno, a jednom mesečno sve grupe učestvuju na internoj klupskoj „novobeogradskoj mini ligi“ gde decu delimo u dve uzrasne kategorije i igraju utakmice između sebe.

Prve takmičarske selekcije pravimo na početku četvrtog razreda škole – uzrast 10 godina. Sa svih punktova na kojima radimo spajamo decu u najčešće dve grupe istog godišta (zavisi i od masovnosti) i formiramo A i B ekipu sa kojim radi isti trener. Tada se broj nedeljnih aktivnosti povećava sa 3 na 4, a ekipe se uključuju i u zvanična takmičenja rukometnog saveza Beograda (mini lige), i na taj način sve podižemo na ozbiljniji nivo. Na redovnom roditeljskom sastanku (organizujemo ih za sve grupe u klubu 2 puta godišnje) početkom septembra im se sve predoči: nedeljni raspored treninga, utakmica, godišnji plan aktivnosti, takmičenja, kampovi, turniri u Srbiji, turniri u inostranstvu, datumi kraja odnosno početka nove sezone, letnja pauza itd... Tada ih upoznajemo sa pravilnikom Kluba za takmičarske selekcije u okviru škole rukometa i potpisuju pristupnicu uz popunjavanje kartona igrača se svim potrebnim podacima dece i roditelja.

Marketing i marketinške aktivnosti

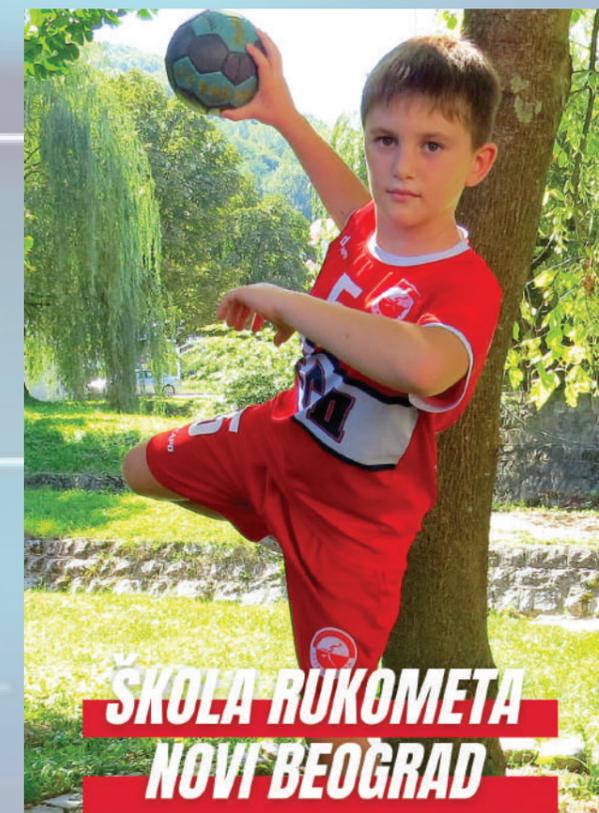
Marketing je danas veoma bitan segment funkcionisanja svake kompanije, firme, kluba, sportskog kolektiva, a kao po pravilu u današnje vreme je u Srbiji jako zapostavljen. Nažalost, velika većina klubova nema sajt, a mnogi ni Facebook ni Instagram nalog koji su potpuno besplatni. Najveće ulaganje za marketing na društvenim mrežama je potrošeno vreme, dobra ideja, kratak tekst, post, slogan ili postavljanje fotografije. Pored pomenu-tih besplatnih aktivnosti ili onih koje koštaju jako malo, RK Novi Beograd ulaže dosta u taj segment i planiramo da ulažemo još više jer živimo u vre-

menu društvenih mreža kada se većina ljudi na taj način informiše o dešavanjima u društvu. Mi svake godine izdvajamo priličan budžet za marketinške aktivnosti – ali svakako imamo benefit od toga.

Naša ulaganja usmerena su za:

- Kupovinu propagandnog materijala koji poklanjamo onima sa kojima saradujemo (škole, sportski centri, sponzori, donatori, prijatelji kluba)
- Klupske majice, flašice za vodu, rančevi koje poklanjamo novim polaznicima
- Izradu klupskog godišnjeg kalendara
- Pravljenje kolaža slika naših članova
- Plaćanje (boostovanje) raznih postova i promocija upisa u školu rukometa na Facebook-u i Instagramu
- Donatorske večeri
- Godišnje klupske proslave

Za ovu sezonu bih istakao akciju koju smo nazvali „Drugar rukometaš“. Zamišljeno je da članovi našeg kluba dovedu brata, sestru, druga, drugaricu ili komši-

ju da treniraju rukomet, a klub im se oduži sa prigodnim poklonima – sportska oprema, rukometne lopte, itd... Na ovaj način smo upisali preko 20 novih polaznika od početka septembra. Probajte i vi – uspećete!

Saradnja sa većim klubovima iz višeg ranga

Veoma bitan segment funkcionisanja jednog manjeg kluba, ili škole rukometa je saradnja sa većim klubovima koji igraju u višem rangu takmičenja. Pre nego što spomenem saradnju koju RK Novi Beograd ima trenutno sa drugim klubovima, moram da istaknem žal koji mi ostaje za nerealizovanu saradnju sa evropskim rukometnim gigantom „HC Vespem“ iz Mađarske. Naime, pre 3 godine smo kao klub bili jako blizu potpisivanja ugovora o saradnji – praktično da budemo njihova filijala u Srbiji. Duže od godinu dana smo bili u poodmaklim pregovorima i do detalja razradili ceo plan, način funkcionisanja RK Novi Beograd pod „kapom“ Vespema, zatim održavanje njihovog kampa u Beogradu sa celim stručnim timom njihove akademije u našoj organizaciji, doselektiranje druge dece kojima bi RK Novi Beograd bila usputna stanica ka Vespemu, i mnoge druge detalje. Svakako da je moje odsustvo iz Beograda u tom periodu zbog rada u inostranstvu zaustavilo realizaciju celog projekta. Možda u narednim godinama ponovo dotaknemo tu temu sa našim prijateljima iz Vespemove akademije.

Trenutno rukometni klub Novi Beograd ima ozvaničenu saradnju sa tri kluba: ŽRK Radnički Beograd, RK Dinamo iz Pančeva i RK Obilić. Sa velikom u ženskom rukometu, Radničkim, smo pre godinu i po dana potpisali saradnju i celu našu trofejnu ekipu devojčica rođenih 2001. i mlađe zajedno sa trenerom Ivanom Mijatovićem preusmerili na Crveni Krst. U klub nismo bili u mogućnosti da devojkama omogućimo igranje seniorskog ranga takmičenja koji po kvalitetu zaslužuju i na zadovoljstvo svih nas one su u Radničkom nastavile svoj razvoj i sigurnim koracima grabe ka Super B ligi. Saradnja po pitanju prelaska devojčica iz RK Novi Beograd u ŽRK Radnički je dugoročna, tim pre što u klubu imamo dosta talentovanih devojčica, a od skoro podjednaku pažnju posvećujemo i ženskim selekcijama.

Sa RK Dinamo iz Pančeva saradnja traje uspešno već godinu i po dana. Uz njihovu pomoć trudimo se

da oformimo što više igrača koji su spremni da se priključe superligaškom karavanu. Prošle godine Milan Golubović i Vojislav Milunović su u paketu sa tadašnjim trenerom Novog Beograda Akimom Komnenićem prešli u Pančevo, dok su ovo leto njihove redove pojačali Uroš Stanić, Nenad Mradaković i Ognjen Tonić. Svi oni su momci za koje će se tek čuti uz dosta drugih koji će narednih sezona obući žuto – crni dres Dinama. Najsvježija saradnja koja je potpisana je sa najmlađim beogradskim superligašem Obilićem. Još u avgustu mesecu smo razradili zajednički projekat pokretanja i funkcionisanja škole rukometa RK Obilić koja bi radila po modelu škole RK Novi Beograd. Ideja je da treneri Novog Beograda rade na nekoliko punktova na Vračaru i okolini uz zajedničku logistiku Obilića i Novog Beograda. Trenutna situacija sa pandemijom Covid 19 virusa je malo uporila prvobitan plan da škola krene masovno ali u prvoj sezoni već imamo 20 dečaka 2009. godišta koji nastupaju u mini ligi rukometsnog saveza Beograda pod imenom Obilić 1 i Obilić 2. Od proleća i nadajmo se prestanka pandemije prelazimo na realizaciju prvobitnog plana i otvaranje nekoliko punktova u školama. Klub kakav je Obilić sa kvalitetnim ljudima koji vole rukomet i maksimalno su posvećeni klubu, zaslužuje da u narednih 10-ak godina ima brojnu školu rukometa i jake mlađe selekcije iz kojih će igrači prelaziti u seniorski tim.

Animiranje dece u periodu pandemije koronavirusa

U periodu pandemije koronavirusa svi klubovi su onemogućeni da imaju pristup školama i da kroz prezentacije rukometa na časovima fizičkog vaspitanja animiraju nove polaznike da se bave rukometom. Procenio sam da verovatno na duži period nećemo moći da radimo po školama i osmislio sam akciju koju sam nazvao „Rukomet u kraju“ koja je dala je fantastične rezultate. Koncept akcije je bila prezentacija rukometa na javnim površinama, parkovima, šetalištima, ispred tržnih centara i na otvorenim sportskim centrima koji su blizu osnovnih škola gde RK Novi Beograd godinama unazad sprovodi trenažne aktivnosti. Rukometni savez Srbije nam je pomogao sa montažnim mini golovima koje smo postavljali na prostor pogodan za javni trening.

Šta smo zapravo radili?

Na prostor pogodan da se napravi mini rukometni teren postavljali smo montažne mini golove, zatim iscrtali rukometni teren sa papirnom trakom koja se lako lepi i skida. Okolinu terena brendiramo sa klupskim banerima i zastavama, postavimo ozvučenje sa muzikom uz konferensije koji vodi program. Svaku akciju smo promovisali plaćenim oglasom na

Facebooku i Instagramu gde smo targetirali uzrast i lokaciju gde organizujemo „rukomet u kraju“, i po pravilu svake subote i nedelje popodne kada je na tim prostorima najveća cirkulacija ljudi. Treneri Lazar Stevanović i Boris Grk su držali trening našim članovima koji su dolazili u klupskoj opremi. Svako od slučajnih prolaznika (deca) ko je želeo priključivao se rukometnom treningu. Uz razne vežbe sa loptom i igranje mini rukometa trudili smo se da privučemo pažnju prolaznicima. Uvek smo imali hostese koje su delile flajere oko terena, a onima koji su se uključili u trening poklanjali smo klupske poklone (šolje, privezak za ključeve, kalendar, majice...) U toku septembra i oktobra meseca sproveli smo 10 akcija „rukomet u kraju“ i na ovaj način animirali smo preko 70 novih polaznika da trenira u RK Novi Beograd.

Praveći komparaciju sa animacijama rukometa po školama kada to uslovi omogućavaju i akciju „rukomet u kraju“ zaključili smo da ovakav vid prezentacije možda ima i veći efekat – jer većina dece je tu sa roditeljima kojima je bitno da vide kako se radi sa decom, ko radi sa njima i slično a to ne mogu da vide kada radimo po školama. Takođe imamo i mogućnost da u direktnom razgovoru sa roditeljima dogovorimo probne treninge za njihovu decu.

Verujemo da će epidemiološka situacija od proleća biti bolja i da će rukometni karavan Novog Beogra-

.....

da i akcija „rukomet u kraju“ ponovo biti u vašem naselju...

Sa akcijom „rukomet u kraju“ podržanom opisanim marketinškim aktivnostima u ovom teškom periodu upisali smo 70 novih članova, i na taj način oformili 3 nove takmičarske selekcije i jednu novu grupu u mini rukometu. Iz razgovora sa kolegama iz drugih klubova saznao sam da skoro niko ništa nije ni pokušavao, i na našem primeru može da se iskoristi izreka koju često govorim:

Klupski projekti

Većina klubova i škola rukometa (u Beogradu) se finansira od mesečnih članarina koje su često nedovolj-

ne da pokriju osnovne troškove za normalno funkcionisanje. Moj glavni cilj je da u narednom periodu kroz dobro osmišljene projekte, zatim i realizovane, da se obezbede dodatne finansije za funkcionisanje kluba. Kao jedan od najznačajnijih klupskih projekata izdajam naš međunarodni turnir „Letnji Kup Novog Beograda“. Za samo 5 godina od prvog izdanja 2016. do poslednjeg turnira koji se održao 2019. turnir je stekao zavidnu reputaciju. Poslednje izdanje okupilo je 92 ekipe iz 11 zemalja sa tri kontinenta. Dugoročni cilj je da turnir postane prepoznatljiv brend na Balkanu i da se iskoristi potencijal da određen profit ide za klub i njegovo lakše funkcionisanje. Verujem da ćemo u naredne 2-3 godine uspeti u tome. Još jedan projekat treba da zaživi u 2021. godini koji može klubu da obezbedi dodatni izvor finansiranja. U pitanju je „klub kartica“ koja vlasnicima obezbeđuje razne popuste i

benefite u širokom spektru usluga, prodavnica, ugostiteljskih objekata, sportskih i zabavnih sadržaja i sve ostalo što koristimo u svakodnevnom životu. Vlasnici „klub kartice“ bi uplaćivali godišnju članarinu koja bi bila značajna pomoć klubu. Vrlo brzo otvorićemo online fan shop sa klupskom opremom i suvenirima sa sličnim ciljem da određena zarada ide u fond za nabavku opreme, rekvizita...

Efekte rada škole rukometa

Za period postojanja od 11 godina rukometni klub Novi Beograd je doprineo srpskom rukometu sa dva standardna reprezentativca (Nikolić Zoran i Pušica Miljan), zatim 16 superligaških igrača koji su prošli našu školu, a u inostranstvu je još 6 igra-

ča koji su bili naši članovi. Na ovogodišnjem finalnom turniru Kupa Srbije za muškarce bilo je čak 10 igrača koji su bili članovi Novog Beograda. Nešto čime se posebno ponosimo je da smo jedan od retkih klubova iz koga je u inostranstvo direktno otišlo 4 trenera u prethodnih nekoliko godina – Simić Miloš u Izrael, Aleksandar Marković u Švedsku, Miloš Čučković i Švajcarsku i Nikola Maksimović u Izrael.

Klub se ponosi i time što su mnogi bivši članovi završili fakultete (arhitekturu, građevinarstvo, elektrotehniku, mašinstvo, prava FON,) veliki broj viših škola i danas mnogi rade u renomiranom firmama sa velikim uspehom. Novi Beograd ih je naučio radu, disciplini i upornosti. Istim putem klub ide i sa novim generacijama. ■

Zašto nam rukomet nestaje kao sport?!

Tema koju sam obradio je veoma široka i ozbiljna i zahteva duboku analizu nakon koje bi trebalo da se krene sa realizacijom. Poslednjih 20 godina permanentno dolazi do erozije našeg rukometa (svima poznato). Loši rezultati reprezentativnih selekcija i nepostojanje klubova u evropskim takmičenjima direktno se odražavaju na popularnost rukometa. Logičan je negativan trend da je interesovanje dece za bavljenje rukometom sve manje. Mlađe populacije pretenduju da se bave uspešnijim i komercijalnijim sportovima. Selekcija dece koja se dešava kao rezultat navedenih tendencija je katastrofalna po rukomet i tu već treba konstatovati odakle počinju koreni nedostatka dece sa rukometom neophodnim antropometrijskim i mentalnim predispozicijama. Deca su danas više zainteresovana za fudbal, košarku, odbojku i vaterpolo (od kolektivnih sportova). Uočava se ekspanzija individualnih borilačkih sportova koji takođe odvođe decu koja bi imala mesto u rukometu. Sve je veće smanjenje klubova i broja rukometaša i to je pokazatelj navedenih tendencija. Rukometni savez Srbije mora da sačini strateški plan za ozdravljenje rukometa i da regrutuje prave trenere i sportiste za njegovu realizaciju. Navešću samo neka iskustva koja se mogu prihvatiti kao sugestija za ozdravljenje fundamentalnog dela rukometa:

- Animacija i pridobijanje dece za rukomet mora se praktično vršiti u predškolskom uzrastu i najkasnije u prvom i drugom razredu osnovne škole
- Strateški plan mora da obuhvati sadašnju bezizlaznu situaciju škola rukometa koja se ogleda pre svega u velikom nedostatku novca
- Minorna pomoć Saveza u ovom momentu obzirom da ni Savez ne stoji finansijski sjajno je da se svim školama obezbede rekviziti za rad, to se pre svega misli na lopte i mini golove
- Uz pomoć Ministarstva za sport povesti akciju za opremanje osnovnih škola potrebnim rekvizitima za mini rukomet
- Veliki je problem rukometnih dvorana kojih kao što je poznato u Beogradu nema dovoljno a prioritet u dobijanju termina su navedeni kolektivni sportovi. U unutrašnjosti je situacija neznatno bolja
- Rukometni savez bi trebao da pronade način (npr. u udruživanju i sa privatnim investitorima) da se na nekoliko lokacija u Beogradu i okolini formiraju uslovi za brži razvoj (npr. baloni kao najjeftiniji vid investicije)

- Kampanju na animaciji dece izuzetno pojačati u mestima oko Beograda (Mladenovac, Sopot, Ralja, Barajevo, Ripanj, Vranić, Meljak – mesta preko Save u Dunava ne spominjem itd) i na tim lokacijama stvoriti elementarne uslove za igranje mini rukometa
- „Oživljavanje“ rukometnih centara koji su po tradiciji imali jake klubove i davali veliki broj reprezentativaca

Sve navedeno bez obrazovanja i edukacije adekvatnog trenerskog kadra i izuzetno lošeg registracionog pravilnika koji će da omogući zaštitu malih klubova ne favorizujući velike nema smisla. U tom pravcu moje ideje su sledeće:

- Posebno edukovati trenerski kadar za rad sa najmlađim kategorijama koji ustvari i predstavlja najseriozniji deo trenerskog posla
- Poželjno je da se rukometaši na zalasku aktivne karijere uključe u obrazovni proces kako bi sa svojim iskustvom i novostečenim znanjima ubrzali oporavak srpskog rukometa
- Smatram da je registracioni pravilnik rak rana razvoja srpskog rukometa. Sačinjen je ci-

ljano u nedostatku kvalitetnog sopstvenog trenerskog kadra i razvojnih programa u klubovima višeg ranga, omogućiti nesmetano uzimanje talentovane dece za svoje potrebe

- Veliki igrači su se prvenstveno stvarali u malim sredinama, a za to je najbolji primer nekoliko klubova (Crvenka, Sintelon, Jugović, Vrbas, Železničar – Niš...)
- Danas svaki naš veliki klub koji je veliki po imenu može da uzme sa treninga talentovano dete i odvede bez mogućnosti stvaranja škole i malog kluba da to utiče na to
- Može se zamisliti kakav bi bio takav mali rukometni klub Novi Beograd (formiran pre 11 godina) da su u njemu ostala dva reprezentativca Srbije, 14 igrača superlige Srbije, šest igrača koji igraju u inostranstvu itd. Rukometni klub nema mogućnosti da napreduje i ako organizaciono i materijalno ima predispozicije ali je to prvenstveno registracionim pravilnikom onemogućeno.

Lična iskustva u trenerskoj karijeri su samo segment znanja jednog trenera a ima mnogo kolega koji su sa velikim entuzijazmom radili sa decom i danas ih, na žalost, nema u rukometu. Oni su veoma značajni da sa svojim iskustvima identifikuju esencijalne probleme zbog čega je rukomet na sadašnjem nivou i šta bi bilo pametno uraditi za sledećih 10 godina – podrazumeva se uz ozbiljan strateški plan Rukometnog saveza Srbije.

PRIJATELJI ZAJEDNICE TRENERA
RUKOMETNOG SAVEZA SRBIJE

 unit
www.unit-sport.net

HOTEL ŠUMARICE
K R A G U J E V A C
S E R B I A

HOTELSKO
TURISTIČKO PRIVREDNO DRUŠTVO
ŠUMARICE
K R A G U J E V A C - S R B I J A

Nacional servis

18000 Ниш, Рајићева 1, тел. 018/ 511 843, 521 697

Изложбено продајни салон: Томе Роксандића 4/П2, тел. 018/ 520-111

e-mail: info@nacionalservis.com

www.nacionalservis.com